

மகாபலாசாமி, 1 அக
உ. வே. சாமி 1 வார கட்டு
3 அக

வேலு மயிலுத்துணை

சிறு நூற்றொகை.

இது

செனனைமாநகரம்-

வா. மகாதேவமுதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பெற்று,

ஸ்ரீமான். பிசு. அரு. அரு.

அருணாசலஞ்செட்டியாரவர்கள்

பொருளுதவியால்,

மீனலோசனி முத்திராகுடிசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

Copyright Registered.

1912.

உ

சிவமயம்.

காரைக்குடி-ஸ்ரீமான்.

ராம. சொ. சொக்கலிங்கச்செட்டியாரவர்கள்

மாணக்கருளொருவராகிய

சிவகங்கை ஜமீன்

திருப்புத்துரைச்சேர்ந்த தம்பிபட்டி-

சொ. வேலுச்சாமிக்கவிராயரவர்களியற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

உலகமொரு குடைநிழலிற் காத்தளிக்குந் *

திகிரியோற் குரிய வாசத்

தலைமையுறு மரசிருக்கை தமினோன்றாஞ்

சென்னை யப்பா சாமி வள்ள

லல்கிலதா வியற்றுதவப் பயனானோன்

மெய்யுணர்ந்து மடைவீற் போதித்

திலகியசொக் கலிங்கருந் திருவருள்பெற்

றவனடிக ளினைஞ்சி வாழ்வோன்.

(க)

செந்தமிழி னிலக்கியமு மிலக்கணமுஞ்

சித்தாத்தத் தெய்வ நூலுஞ்

சுத்தமுறு தருக்கமுதற் பலநூலொ

டாங்கிலமுந் தகக்கற் ருய்ந்தோன்

வந்தடையு மாணவகர்க் கன்பினோடு

நூல்கள் பல வழங்குங் காலேச்

சிந்தைகொள நுண்பொருளு மென்மைபெற

வவர்க்குணர் த்துஞ் சிறப்பின் மிக்கோன்.

(உ)

மன்னுபுகழ் மகாதேவ பண்டிதன்றா
 னடக்கமமை மாண்பு தோன்ற
 வுன்னுசிறு நூற்றொகையாம் பெயர்தந்து
 பெரும்பொருளு லுரைத்தா னம்மா
 வன்னதனை யறிஞர்க்கிழ் பூப்பவச்சித்
 திதவினா லவன்யா ரென்னிற்
 கன்னல்கழு கெனுங்கழனி சூழ்தேவி
 கோட்டைநகர்க் கவிஞர் செம்மல்.

(ங)

துறைவிரவு பெருஞ்செல்வ வைசியர்தங்
 குலத்துதித்தோன் றாய ஞானப்
 பிறைவிரவு முடிப்பரன்வா ழி லுப்பைநகர்க்
 கோயிலினான் பேற்றால் யார்க்கு
 நிறைவிரவு தன்மையொன்றே பெறுகுபே
 ரனின்மேலா நிகழ்த்துஞ் செல்வ
 னறைவிரவு சோலைமலி செந்தூரித்
 கந்தனடி நயக்கு மன்பன்.

(சு)

சேவிலார் கொற்றவா ளீசர்திரு
 நெல்லையம்மை திகழு மேன்மைக்
 கோவிலா ருறையருண சலத்துறவு
 சாமிகளின் குமரன் சேயாம்
 பாவிலார் புகழருண சலமகிபன்
 தருமைந்தன் பண்பு மேய
 நாவிலார் பலகலைதே ரருணச
 லப்பெயர்கொ ணரேத்தரன் மாதோ.

(ரு)

௭.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

குரு வணக்கம்.

அனுசந்தரிநொடி லடியாநீரிய லிருந்தும்.

சாதனம் மொனப்பணித்தல் திருநருக்

குபதேச மியம்பி டாமற்

சாதனம் நிரட்டியுடைச் சாந்தகுண

சிலருக்கே சாற்று மேற்றுக்

கேசனம் யுயர்த்தபாஞ் சுடரணைய

சொக்கலிங்கன் கேத மில்லா.

போதனம் கினரொளிய வடியாத

மகந்தழீஇப் போற்றி வாழ்வாம்.

உ

வெண்பாயிலுந்துணை.

திருச்செந்தூர்முருகர் பதிகம்

காப்பு.

வெண்பா.

பண்ணேறு செந்தமிழிற் பாடத் திருச்செந்தூர்க்
பண்ணேறு தோகையிற் காவலனை—பெண்ணேறு
சித்தந்நி யங்கிலன் செவித்து நிற்கின்றேன்
மைத்தந்தி * யங்கிரிதம் மை.

நூல்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பாராதி யாளுநங் கடந்து நின்ற

பரவீயாண் டானப்ப னன்பன் தீ ருனென்

ரோராத நானெல்லா நன்னு ளாமோ

வறுத்திடா காளன்றோ வோது கண்டாய்

நேராக நின்றபோ ரேற்ற ரூ

வீர்க்குமிழி போன்றொழிய வேலெ டத்துத்

திராத விடர்தீர்த்த தீர வீர

சிற்பதமே செந்தூர்வாழ் செல்வத் தேவே.

(அ)

* அங்கிரி—திருவடி.

தீ நான் என்று—குறோறும் என்று.

சிற்பணியாக் காயமிருந் தென்சு காய

நிறுழாந் ஸகலையென்கை உங்கை தானே
வற்பணியாய் பாடாவாய் நிலலா யன்றே

வணங்காத சிலதலைகள் இதிலே யாமே
யெற்பணியாய் பூண்டாடு மீறி லைய

னெழிற்புயத்து மகிழ்ந்தணைஞ் சிறைய வமந்தா
சொற்பணியாக் கடட்பாற் றேன்றஞ்சு கோதி
நாயதிருச் செந்துர்வாழ் தொன்மைத் தேவே. (உ.)

† அனல்வன ஹணர்த்தக்கா லவிறங்கை போமோ
வரிய ‡ லிய லறியுமிரு வினையும் போமோ
வளவையா னன்கறித்தே ஹன்ன முக்கி

முழைம்பா லன்றிப்பே றெளிவி லுமே
தளவையேர் திருமுந் தெய்வ யானே

தணவாய வருகிருப்பத் தணந்தே யேகித
களவையேர் தமகருறவா கன்னி யைக்காண்
கந்தனே செந்துர்வாழ் கருணைத் தேவே. (ங)

§ இல்லென்று ¶ முண்டில்லை யென்றும் பேசி

யேதமுறு பலமயக் கணக்க ரென்று
மல்லென்று மகலாத வகத்தி னூர்த

மவைபுகா வாமொன்றெற் கருளல் வேண்டுங்
கல்லென்று கறங்கருவி யிழியுஞ் சாரற்
லகலேமலைக் கண்ணுதலா மரிடத்தின் மேலும்

† அளவென்றால்--தருக்கம். ‡ இயல்--இலக்கணம்.

§ இல்--நாஸ்தி. ¶ உண்டில்லை--அஸ்திநாஸ்தி.

விலல்வென்று நுதல்வல்லி பெற்ற செல்வா

வேதியனே செந்தூர்வாழ் விமலத் தேவே. (ச)

ஈ உடம்பானு மற்றதுகொ ஞாயிர்தன் னானு

முறுவனவுச் தெய்வத்தா னுறுவ யாவுங்

கடம்பாரின் கழல்பாவு காத லோர்தங்

காற்றுகளே. கதுவினோர்க் கதுவா வென்ப

கடம்பானல் விழிகளிக்க நவிலு நாத

னல்லுபதே ஈங்கேட்க நலின்ற சாமி

யுடம்பாடி ஸ்ஷணர்தமை யொழித்த வேலா

வுத்தமனே செந்தூர்வா முண்மைத் தேவே. (ரு)

ழதகமே பொப்புயர்வில் ஈடக்க ரத்தை

யுலவாத விற்பங்கை நெல்லி யாடே

தோதகமே யிருந்தவிடந் தோன்றா மற்போர்

தொல்லைவினைத் தொடக்கறுக்குஞ் சூழ்ச்சி யீதே

பாதகமே படரவுணப் பரும ரத்தைப்

பருந்திருகூ ருக்குபராற் பரனே மன்னிப்

போதகமே பொலிநாணற் பொய்கை பூத்த

புண்ணியனே செந்தூர்வாழ் புனிதத் தேவே. (சு)

புத்தியெனும் பாகுய்ப்பப் பொள்ளல் யாக்கைப்

போகுயரு மிரதத்தைப் பொறிக ளாகு

ஈ ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டன: ஆதிபெனதிகம், அத்தியாத்
மிகம், ஆதிதெய்விகமென்னும் தர்பத்திரயங்கள்.

முத்திகையில் சலினப்பாய் மாலி முத்து
 மலிவிடய வனம்புகுதும் வயப்ப டாதே
 சத்திவடி வேலேந்திச் சங்கி ராமந்
 தருசிகா வளத்துவரு சாமி நாதர்
 முத்திவடி வேதந்தா வளத்தின் றம்¹
 முருகனே செந்தூர்வாழ் முதன்மைத் தேவே. (௭)

பாங்கத்தும் விசும்பகத்தும் பரவ லான
 பரங்குன்றஞ் சோலைமலை பழநிக் கண்ணு
 மேரகத்தாய் குன்றுதொழும் வீற்றி ருப்பா
 யெந்தைநீ யன்றோவேற் கிசைத்தி கண்டாய்
 வேரகத்து னுனியகத்துஞ் சுவைவெவ் வேறு
 விளைகரும்பைக் கவற்றுமொழி வள்ளி மாது
 வாரகத்து வைத்தகடைக் கண்ணு விண்ணோர்
 வந்துபணி செந்தூர்வாழ் வாய்மைத் தேவே. (௮)

வள்ளானிற் * தேனிப்பார் மருவல் வேண்டு
 மதிவேண்டு நின்கருணை நிதியும் வேண்டு
 மெள்ளாமை துள்ளாமை யிகழ்பெ ருமை
 யேதனாய் மேவாமை யென்றும் வேண்டும்
 பொள்ளாத முழுமணியே பொன்னே முத்தே
 புரையில்லா வயிரமே பூவே பூவின்
 விள்ளாத நன்மணமே வேதாந் தத்து
 வியன்பொருளே செந்தூர்வாழ் விமலத் தேவே. (௯)

*தேனிப்பார்—துயானிப்பார். 'சிரிப்பார் களிப்பார் தேனி
 ப்பார்' எனப் பெரிவாரும் பணித்தார்.

திருச்செந்தூர்முருகர் பதிகம்.

௫

மணியாழிப் பெரும்புவியின் மன்னாய் வாழ்வார்
மகப்பெறுநார் வாழ்நாளு மிகுவார் சிந்தா
மணியாவைக் கற்பகத்தை வளைபத் மத்தை
வைத்தேவல் கொள்வார்தின் னுமங் கற்பார்,
குணியாகிக் குணமாகிக் குறிய நாகிக்
குறிகண்டு துணிபொருளாய்க் குலவு மொன்றே
கணியாகிப் புனத்தருகே காண நின்ற
கருத்தனே செந்தூர்வாழ் கருணைத் தேவே. (10)

முற்றிற்று.

—

வேலுமயிறுத்துணை.

பழநியாண்டவர் பதிகம்.

காப்படி.

வெண்பா.

பார்பூத்த தென்பழநிப் பாற்பொலியு மாண்டவனற்
சீர்பூத்த மால்புகழைச் செப்புதற்கிங்—* கார்பூத்த
தாமத்தன் றந்ததொரு தந்தியிரு தானுளமாஞ்
சேமத்தின் வைத்தேன் றெரிந்து.

நூல்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

உல்கெலாம் † பலத்தகநேர் வித்தொத் தேவன்

புறுமாயைந் நுள்ளாகி யுறுதி காண

தலகிலாக் கவலைவயந் திவழா நற்க

வான்றோர்கண் முந்திரிகை வித்தி னீங்கே

யிலகியே மாயைதனக் கப்பா லாகி

யிணைதமக்குத் தாமேயா யிசைந்தா னன்றோர்

விலகுறப் பெருமைபென்றே விழியுற் றுய்வேன்

வித்தகனே பழநிமலை மேவெம் பானே.

(க)

ஆர்—ஆத்தி.

† பலம்—பழம்.

தம்மையறிந் துலகரினேத் தழுவிப் பற்றத்
 தக்கநெறி யறையுமான் மறைக ணிற்கச்
 செம்மையறிந் துய்கலாச் சிறியர் சில்லோர்
 சிற்றறிவிற் றேன்றியவா சிலபி தற்றி
 வெம்மையுறப் பசுநூலென் றதனை யெள்ளி
 மேதக்கோர் நகைபுரிய வினைவி, னைத்தா
 ரம்மையப்ப வவருயுமா றுள்ள தேக்கொல்
 லாரமுதே பழநிமலை யமரெம் மானே. (௨)

ஆம்பரிசி னின்றூல வடிவ நெஞ்சி.
 னழுத்திரித்ய கருமமும்ற் றதனி னேருந்
 தோர்பலவு மகலவிதி தோன்று மாற்றாற்
 றாயநைமித் தியகரும மதுவுஞ் செய்யிற்
 றும்பிலர வெனக்காணு மூலக மெய்யாத்
 தயங்கவரு † மலந்தொலைத்தாள் பலனீ யன்றோ
 காம்பிணங்குந் தோளுமையாள் களிக்குஞ் செல்வா
 கண்ணியனே பழநிமலைக் கண்ணெம் மானே. (௩)

அருத்தியொன் பதமலரை யணுகி, நாளு
 மகங்குழைந்து பணிந்தெழுந்தி ரத்தஞ் சென்னி
 பொருத்தியுன தேதமிலாப் புகழைப் பாடிப்
 புண்ணியா புனிதானின் னுறே முத்தைக்
 கருத்தினமைத் தொருகணமு, மகலா வண்ணங்
 கண்ணுமவர் ‡ விட்சேபங் கழற்று வாய்நற்
 கிருத்தியமொ, ரைந்துடைய கிருபா மூர்த்தி
 கேகயமால் பழநிமலைக் கிளரெம் மானே. (௪)

† மலம்—பாவம். ‡ விட்சேபம்—மனக்கலக்கம்.

மண் டு னாசை பெண்மூன்றின் மன்னு வாஞ்சை
 மாற்றியுயர் ஞானகுரு மலர்மு கம்பார்த்
 தண்ணுவோ நானாரென் றதைதி யென்ற
 வடிவணங்கி னீ யெண்குணமு மமைந்து ரிற்கப்
 பண்ணேறு தத்தொமசி பகரக் கேட்டப்
 பரநிலைநின் றவர்தமதஞ் ஞானம் பாற்றுங்
 கண்ணவாய் நியலையோ கற்றோ ரேத்துங்
 கத்தனே பழநிமலைக் கண்ணெம் மானே. (ரு)

மனமுளதே லுலகுளதல் திலதே லில்லை
 மற்றதியாங் ஙனமென்னின் மருவு முன்றும்
 தினமுளதா மவத்தைதமிற் றிகழ்சு முத்தி
 சேரினுல கில்லைமன மின்மை யாலே
 யினமுலகே யுத்தொழிந்த விரண்டி னுண்டா
 மியங்குமன முண்மையா லென்றெ னக்கே
 கனமுளநீ யுணர்த்தினு யென்கைம் பாரே
 கலைமுடிவே பழநிமலைக் கண்ணெம் மானே. (சு)

ஐ ஆசை—பொன்.

ஐ எண்குணங்களாவன:—வேர்த்தல், கண்ணீர்ததும்பல்,
 கம்பித்தல், மெய்நடுங்கல், வார்த்தைநழுவுல், மன
 ம்பதறல், மேகம்போலுள்ளே குமுறி யுனமெலாம்
 வெதும்பல், மயிர்க்குச்செறிதல்.

ஒருமாயா ஶ்விசிட்டபரப் பிரம மூலத்
 தோங்குசமு சாரமரக் கிளைசத் தாதி
 மருவாரு மலரறமு மறமுஞ் சார
 மாறிலற முதனன்கு மிலைகள் வேதம்
 வருமோயாப் பலன்சன்ம மரணு திக்கண்
 லாதையே யெனுமிவற்றை வருத்துக் காட்டித்
 திருமாரு வென்னிலையைத் தெளியச் செய்தாய்
 தெய்வதமே பழநிமலைத் திகழெழ் மாணே. (எ)

ஆயுதரத் துற்றிடுபோ ஶ்வி தந்நதை யோரைந்
 தணவுமிடை யுளதிதியி னத்த மீட்டல்
 காயுழி பசிபிணிவெங் காம மூப்பாற்
 கரையிறுன்பம் வருமரண காலந் தன்னி
 லேயுமஞர் நீயறிவா யென்றே நல்லோ
 ரியம்பினரித் துன்பமெலா மொழிவ தென்றோ
 வாயுமறை யினங்காளு தயர்ந்து தேடு
 மப்பனே பழந்மலை யமரெம் மாணே. (அ)

ஶ்விசிட்டம்—உடைமை.

ஶ்வி ஐந்தரத்தை [அவஸ்தை] யாவன:—கருப்பாசயப்பையுறு
 த்தல், அதிற்சலம்பூரித்தல், உதிராக்கினிசுதெல், பிரகு
 தவாயுமுறித்துத்தள்ளுதல், யோனித்துவாரநெருக்குண்
 டல்,

* இலயமே விட்சேப மேக டாய

|| மிரசாசு வாதமென விசைக்க லுற்ற
நலமதே யில்லதொரு நான்கா 0 மூற்றை
நனுசாமற் காத்துயரு நிருவி கற்ப
நிலயமார் சமாதியினை மேவி நின்ற
னின்மலவெந் நாளதனை நிகழ்த்து கண்டாய
மலயமா முணிக்கருளு மனவாக் கெட்டா
னான்பொருளே பழநிமலை வளரெம் மாணே. (கி)

* இலயம்-ஆலஸ்யத்தினாலாவது நீத்திரையினாலாவது விருத்தி யில்லாமலிருப்பது. விட்சேபம்-அநாதம்பதார்த்தங்க ளோத் துக்கவேதுக்களாக அறிந்து அத்துவிதானந்தத் தை விஷயமாக்குவதற்காக விருத்தி அந்தர்முக மாகி றது. அப்போது விருத்திக்கு விஷயமான சேதனம் அநி ரூக்குமமா யிருக்கிறது. ஆகையால் கொஞ்சகால மாவது விருத்தி அந்தர் முகமாயில்லாவிடிவ் சேதன ஸ்வரூபானந்தத்தை யடையாமல் விருத்தி அக்கணமே பகிர்முக மாய்விடுகிறது. இந்தப் பகிர்முக விருத்தி விட்சேபம். கடாயம்-இராகாதி தோஷங்கள்.

|| இரசாசுவாதம்-யோகிக்குச் சமாதியில் விட்சேபத்தாலான துக்கநிவிர்த்தியினின்று முண்டாகு மானந்தானுபவம்.

0 ஊற்றை-இடைபூற்றை.

சோகமா மோகமிவை துனுமெ னுது

துயருழுக்கு மனமாய்க்கச் சூழ்ச்சி சொல்லாய்

மாகமா நாட்டவரைப் புரக்க வந்த

மல்லாருந் திணிதோளா மாசற் றேனே

ஓகநா மென்றுனுவா ரிதயத் துள்ள

வீசனே * யென்குணனே யீறி லானே

யோகமா யின்மையா யுண்மை யாகி

யோங்கறிவே பழநிமலை யுறையெம் மானே. (யி)

முற்றிற்று.

என்குணங்கொவன:—தன்வயத்தோதல், தூயவுடம்பின
ஓதல், இயற்கை யுணர்வினோதல், முற்றுமுணர்தல்,
இயல்பாகவே பாசங்களினிங்குதல், பேரருளுடைமை,
முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்ப மூடைமை.

உ

வேலுமயி லுந்துணை.

பழநி நான்மணிமாவலி.

காப்பு.

வெண்பா.

எழனிமலை யுள்ளத் திருக்கு மகிழ்ச்சி
பழனிமலை சேர்குகனார் பற்ற—மழவிடையா
ரீன்றதும்பி யான்றொடுக்கு மிந்நான் மணிமலை
தேன்றதும்பி வரசமுறச சேர்.

நூல்.

வெண்பா.

யாரேந்து கொள்கைப் பழவடியா ரேத்தெடுக்குஞ்
சீரேந்து நின்றதனித் தென்பழனி—சேரேம்
'பிறவிக் கடல்கடக்கும் பெற்றியெமக் குண்டோ
* குறவிக் குகந்த குரு.

.(க)

கலித்துறை.

உகம்பற் பலமா நிரயத் தழுந்தினு முவ்னையன்றிப்
புகம்பற் படநா வணக்கம் புகன்று புகவிடமொன்

* குறவி-குறத்தி. “குறவிதோண் மணந்த செல்வக்குமரவே
டாளை” என்றார் ஆளுடையவரசும்.

றகம்பற் பமதாம் படியருள் வாயெங்க ளன்னையத்த
விகம்பற் துருச்சீர்ப் பழநி மலைப்பன் னிருகண்ணனே. (உ)

வீருத்தம்.

கண்டங் கறுத்த காபாலி.

கடுகிப் பாதஞ் சிவந்துவந்து

கண்டங் குன்னை யோமொழிக்குக்

கண்ட பொருளைக் கேட்கநீர்க்

கண்டங் கன்ன லெனவினிக்கக்

கழன்ற பழநி வாழ்வேபுன்

கண்டங் கிருளை யருளாலே

கழிக்க வல்லோ னீதானே.

(ங)

தேரிசையாசிரியப்பா.

நீதா தாதா நீதா வருளென்

ரோதா நின்றே யுறுதி நாடி

முற்பல பிறப்பின் முதிர்வம் புரிந்து

சிற்பர வியோமஞ் சேர விருந்தோ

ரிருண்முழை யுள்ளரி யேறு தாழ்வோ

ரருண்முறை யறிந்தைந் தலம்புரி பொறிப்பெயர்ச்

சிரமுடை மனமெனுந் தெய்வவா டரவ

மரமுடை யாக்கை வன்மீ கத்திடைச்

செயலத் திருப்பச் செப்பு மந்திர

மயலுத் தகழுஉ வவியா வேட்கையா

நச்சா ரெயிற்றை நற்கெடுத் தெறிந்தோர்

மெய்ச்சார் புடையோர் மேவுதென் பழநி

மாமலை மருந்தே திருமான் மருமான்
 பூமலை யாது புரக்குமா மலயம்
 புக்க முனிவரன் புளகரும் பாலின்
 றுக்ககண் ணீரு முருகுமுள் ளமுமா
 நிற்க வப்பொரு ணிகழ்த்திய பெருமா
 னற்கலை பலவு நாடும் பெம்மான்
 மிகையுடை யாடவர் மிளிரு நாளிது
 தகையழி மகளிர் தழைக்கு நாளிது
 வல்வழக் கொன்றே வளரு நாளிது
 நல்வழிக் கேகார் நலமுறு நாளிது
 செற்ற மிகுந்தோர் செழிக்கு நாளிது
 கற்ற வலத்தோர் கடைபடு நாளிது
 பொய்மெய் யாகிப் பொற்புறு நாளிது
 மெய்பொய் யாகி மேவு நாளிது
 வேலியும் பயிரை மேயு நாளிது
 தோலிருந் துஞ்சுளை தொலையு நாளிது

அதனால்,

மழைதரு வளனு மடங்கிய தெருவொடு
 தழைதரு நிலனுந் தருவளங் கரந்தது
 வறுமை மிக்கது வயக்க மற்றது
 வெறுமை மேயது வெவ்வேறு கற்றே
 யுடலார் வலியு முயிரார் குணனு
 முடனார் வின்றி யோகைபொன் றியதால்
 வயிரோம் புதற்கே வயின்வயி னோடினோஞ்
 செயிரே நீங்கச் சேர்ந்தொரு கணமு
 நின்னை நினைந்து நேர்ந்திலேம் வணக்கு

முன்னைநல் வினையிலே முனைவவாட் கொள்வது
நின்பெருங் கடனோ நிகழ்த்தினே மையா
பொன்பெறும் வறியர்ப் போன்றுற நின்னடிக்
கன்பெனு மொன்றே யருளுதி;
துன்பெனு மொன்று துவரக் கழிநே. (ச)

வெண்பா.

கழித்தேன் பலவைகல் கைதவமே செய்து
விழித்தேன் கவல்கின்றேன் வேலா—செழித்தே
யகந்தேன் பழநி யடையகா டாதே
யிகந்தேன் பழவினையை யென். (சு)

கலித்துறை.

என்பங் குருகனின் நேத்து மடியார்க் கிருமைமுத்தி
யின்பங் குலவ வளிக்கும் பழநி யிருக்குமெந்தா
யென்பங் கிருத்தி மனமாம் புலத்தை யியறிருத்தி
யன்பங் குரித்திட வாசார வித்திட் டமைவுறவே. (சு)

விருத்தம்.

அமையாது வானுயரு மன்பே பென்கோ
வடங்காது கரைபுரளு மின்பே யென்கோ
விமையாது வாழ்கின்றா ரிடுக்க னேனைய
யிரவிமுன்பு பனியாக்கு மருந்தே யென்கோ
வேமையாதுஞ் செய்யும்வினைக் கீர்வா னென்கோ
வேதென்கோ வேதென்கோ வினையி லெந்தா
யமையாரும் பழநிமலை யமர்ந்தா யின்றே
யருள்புரிவா யேத்தடியே னறியு மாநே. (சு)

நிலைமண்டிலவாசிரியட்டர்.

ஆறிலே ஁றிலே யத்து விதமே
 குறியே குணனே குலனே யின்று
 வயங்குவான் பொருளே மண்விண் ணிருந்து
 மயங்குவார் காணு மணியே யொளியே
 ஁னிதரு வாழ்க்கைத் துயர நீக்கெனக்
 கனிதரு கிற்பார் களைக ணுகி
 யொருவே லெடுத்த வருவே யுலவாத்
 திருவே பழந்த் தேவே நீயுளை
 பகுதி ஈின்னுழைப் பருந்தடர் சுரத்திடைப்
 பகுதிகண் டோர்காண் புனலென ஷுனதா
 லென்றறிந் தோரே யிகபரத் தாசை
 பொன்ற விடுத்துப் போக்கொடு வரவு
 மின்றி யலைவுறாஉ மிகலார் மனத்தினை
 வென்றி கொண்டு மேதகு வீடு
 பெட்டுமற் றுத்துறும் பெற்றி மேவித்
 தட்டுமுட் டிலாது தலைப்பட் டோரே. (அ)

வெண்பா.

தலைப்பட்டா ணின்றாளே தன்னை மறந்தாள்
 வலைப்பட்டா ணின்னாமம் வாயி னிலைப்பட்டாள்
 பிச்சேறி னுண்முருகா பெண்ணின் பழநியிற்கால்
 வைச்சேறு மந்நாளாய் மன். (ஆ)

கலித்துறை.

மன்றிற் புரிய நடத்தா ரிடத்தார் மனைவிதருங்
 கன்றிற் கிளையதொர் காளையை யுன்னிக் கரைத்துருகி

ஈன்றிற் கலைஞ்குந் குயிர்க்குப் பணைமிக் கலந்தனனா
னொன்றிற் பழநியிற் கொண்டுசெல் வீராயு னொன்றுதற்கே.

விருத்தம்.

ஒன்பதுவாய்ப் புலைக்குழலை மலமிருபாண் டத்தை
யுறுகணிறை நோய்க்கில்லை யழுக்கிலூட லச்சதைப்
பின்பொருநா னொளிகவ்வ விருப்பதனைப் பேணிப்
பெரிதூட்டிப் பனிநீர்கொண் டாட்டியுடை மாட்டிப்
பொன்படுமா வயிரமணிப் பூண்களவை பூட்டிப்
பூசுவன பூசியொரு சிலர்காணத் துரியி
னென்பயனோ வொன்றுமிலை நமாங்காள் வம்மி
னெய்துடலாம் பழனிமலை யிருவினையுந் கெடுமே (ஐக)

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

இருவினை யிலவே யிறைவனு மிலனே
கருவினை யடைதலுங் கால முற்றுழிப்
பிறத்தலும் வளர்தலும் பின்பொரு நாளி
னிற்றத்தலு மியல்பே யென்றறிந் திடுக
தீங்குசெய் யற்க தெரிந்தெவர் தமக்கு
மீங்குமற் றதனை யேனையோ ருனக்குப்
புரியினவ் வளவே பொருமையி னாலென்
றுரிய காரண முத்திக் கியைவபோல்
வகுத்தொரு சாரார் மயக்குறக் காட்டுவ
பகுத்தறி மனனே பதறி மயங்கிடல்
பாய்வரி மாவது படவே பொருத
வோய்வரி தாகி யொழுகு மதத்தி

னருவி யிழித்ரு மடுகரி யந்நிலை
 வொருவ மாட்டா துற்ற கனவிடை
 மற்றது காணாஉ மன்ற விழித்துஞ்
 செற்றவ ணின்றபூஞ் சினையுடை வேங்கையை
 யலைக்கும் பழநி யண்ண ஹன்னென
 நிலைக்கும் வீடவ னிழற்று மடியெனக்
 கோடி யுய்வை குறிக்கொளு நலங்கள்
 கோடி கோடி குலவிடுங் காணே. (௨௨)

வெண்டா.

காணிற் பழநிமலைக் காவலனைக் காணாது
 வீணிற் பலகண்டார் வேறுள்ள—சேணீற்
 கதிபெறவே வேண்டார் சுறந்தார் மலட்டா
 நிதிபெறவே வேண்டார் நிலத்து. (௨௩)

கலித்துறை.

நிலைய மருட்குநல் வித்துமுத் திக்கு நிலைகுலைந்தே
 யுலைய வெதுப்புமுத் தாபாக் கினியினி னுய்திபெற
 வலைபு முயிர்க்கோ ரிருந்தட மன்ப ரகமலர்க்கெல்
 கலைய டமிர்திற்குத் தென்பழ ரிக்கோன் கழலடியே. (௨௪)

விருத்தம்.

அடிநா ளிருந்த வன்பும் பிரிந்த
 வந்நா ணவின்ற மொழியும்
 படிநே செறிந்த விற்பங் குலைந்து
 பன்னா ளிருந்து பலவு

விடியே மிகுத்து தன்பண் ணழிந்து
மின்றோ துறுந்தென் பழநி
விடியே லமைந்த முன்பின் னரினைந்து
வன்றோய் துறந்து புரவே.

(௨௫)

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

புரவியேழ் பூண்ட பொலந்தே ரண்ண
விரவியாழ் கடன்மிசை யெழுதரு காட்சி
யொக்க மரகத ஹொண்ணிற மயின்மேற்
செக்கர் மேனி செவ்வி காட்ட
வகவிரு ரெக்கு மாறு முகஞந்
சுகவிரு புறமுந் தையலா ரிருவர்
பொலிதர மேவு புண்ணிய கண்ணிய
வொலிதரு மருவி யுற்றிழி பழநி
மலையமர் பெரும மயர்வறக் கற்ப
நிலைகட படமென வியம்பிப் பகட்ட
வொருசில வாரியத் துதிர்மொழி பொறுக்கி
யுருவிடு கின்றே முண்மை நிலையே
மீம்வி யடங்கன் மேலெந் நாளோ
நாவினின் னும நவிலக் கற்றே.

(௨௬)

வெண்பா.

கற்ற மனம்போற் கசிந்துருக வேண்டுவர்நின்
னற்றாளின் கீழ்மேலோர் நாரியர்பாற்--பற்ற
யெரியி னிழுதாவ னேழையே நென்னே
பெரிய பழநியிறை பேசு.

(௨௭)

கவிஞ்ஞாறு.

பேசுகம் வாழை மோதென் பழநியிற் பேரொளியை
வீசுகந் தாடி புதல்வா முதல்வா விதியவுணர்
கூசுகந் தாவென் தருத்தியொ டேகங் குறையகன்று
மாசுகஞ் சேரும் வசையது பேறும்பின் மன்னிடுகே. (12)

விருத்தம்.

மன்னுத விளமை செல்வ மந்துநீ பொருட்படுத்து
மின்னுத பலவுஞ் சூழ்த்து மினைகின்ற யென்னே யென்னே
யென்னுதன் பழநி யின்பா விருக்கின்ற னடைந்த லர்க்கு
முன்னுத மின்பத் துன்னு முறைமையாற் சேர்நி நெஞ்சே.

நிலைமண்டி அவாசிரியப்பா.

சேயரி நெடுங்கட் டெய்வ யானை
பாகா வாகா பரமா பழநி
மாமலை மருந்தே மணியே யிருதை
யுடைய யானையை யொத்துளன் குலமத
முருவ மதமே யுற்றயெள வனமதம்
வித்தை மதமே மிளிர்பிர புத்துவ
மதமே சகச மதமே தனமதஞ்
சகாய மதமெனச் சாற்றெண் மதமிக்
கருவி யாகி யாறும்ப் பெருக
வென்னுளக் கருவை யேழையான் கண்டிலன்
சத்தி யங்குசஞ் சண்முகா கொண்டு
பாக னாகிப் பரிவினி னணைந்து
மதமடக் கிட்டு வலிமை கான்ற

வாறெழுத் தருஞ்சோட மனமயப் பூட்டி
 ஈருட்கூ டத்தீந் யாநத்துவைத் திடுகவே. (௨௦)

வெண்பா.

வைவேற் குகபழநி வாழ்வே பலரினைந்து
 னைவேற் கிழங்குவதெந் நானுவந்தாட்—செய்வேற்
 கருதாய்பா ஓட்டிங் கடப்பாட் டினனா
 மொருதாய்பா ணிப்பாளோ வோது. (௨௧)

கவித்துறை.

ஓதாய் பழநி யுவந்த வடிவேற்கை யுத்தமர்பாற்
 னாதாய் விரைந்தனை செல்லுபு கோதாய் துணைவரவர்
 கோதாய் கிலாதென் மனங்கொண்ட செய்தி ஞறித்துணர்நச்
 தீதாய் தரும ரவர்கெனவை யானுற்ற தெள்ளிதினே. (௨௨)

விருத்தம்.

தென்ளி யோர்பணி பழநி காமந
 தீமை யென்பதே புரிய நேர்வனேற்
 ரென்ளி யோர்பலர் குழுமி யேயவண்
 ரே நின்நிடா ரருகு சேர்வரா
 னுள்ளி யோர்பலங் கெழுமு மர்வினை
 யோதின் வந்திடா ரொருவ ரேனுமே
 யென்னு வார்சிலர் தழுவு வாரையு
 மேழை செல்லுமா றறைஞ் வாய்ரோ. (௨௩)

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

அறைகட லாடை யகனில மடந்தை
நீண்முடி யாவி நேர்பொளிர் பழநி
மாமலை மன்னிய வடிவே லண்ண
னை மிருப்புழி நடப்புழி நிற்புழிப்
பன்னு மாக்கள் பருகு நீரு
முண்ணுஞ் சோறு முடிக்கு முடைபும்
பாவஞ் செய்த பண்டொரு நாளோ.

(உ.ச)

வெண்பா.

நாளோடு கோளு நலியாவே சூர்முதலைக்
கேளோடு சாய்த்த கெடுவில்செவ்—வேளோ
டுறவு சிறிதேனு முண்டாயி னன்னு
னுறைவு பழநிமலை யுண்டு.

(உ.ந)

கலித்துறை.

உண்டே மதுவா னுயர்சோ லையினுற்றி னுற்றிடனீ
கண்டே பழநி மலைக்கா வலரையென் காதலுரை
வண்டே யினித்தாழ்த் திடிற்றரி யேனவர் வந்திடவே;
பண்டேர் குறுவாய் வேண்டுதி யாவின்று பாட்டிசைத்தே.

விருத்தம்.

இசைவருக வசைவருக விற்புறுக
துன்புறுக வென்பு சூழ்ந்த
தசையருக வுடலினைக்க பருத்திடுக
தண்பழநித் தரமேன் றேவுஞ்

திசைசிறுக வளர்ந்தபுகழ்த் திருக்கோயில்
புச்சிருப்போஞ் செவ்வே னெங்கோன்
நினைவுருகு பாட்டினென்பிபா மலையடியா
ரடியாரை மெய் வோமே.

(16)

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

மேவலர் முப்புர மேலைநாட் செற்ற
சேவக னரும்பெற்ற செல்லா பழக
வேலா காமர் வெகுளி மயக்கமா
முக்குறும் பெறிகுவை முற்படு காணாஞ்
சூக்குமந் தூலமா மூவுடம் பழிக்குவை
அசனாள்,

சனைய நறிவு தந்தை யறிவெனு
முண்மை கண்டே னுன்றன் பாலே.

(17)

வெண்பா.

பால்குட் கெதென் பழரியிதை மாட்டினுகி
மால்குட் கெறுமனத்தை மன்றயான்—கால்குட்டி
கிற்பப் புரிந்து நிகளமறுத் தொல்லையினிற்
பொற்பப் புவியிடையிப் போது.

(18)

கலித்துறை.

போதிற் பொலியன்ன மென்னடை யின்மொழிப் புத்தமுத
மாதிற் குயிர்பெற மையொன்று காய்திர் மயக்கறுமோ
குதிற் படாவொர் முறைகோடி ரன்னைகீர் சூழ்ச்சியிலீர்
காதிற் பழநி யிறைநாமஞ் செப்பு காப்பிடமே.

(19)

விருத்தம்.

இடுகிடை மாதர் மதிக்குறும் வெறுக்கை
யீட்டலே வேண்டினை நெஞ்சே
கடுகிடை வித்தம் பெறுவதா யிருப்பிற்
காவத மோடுகின் றனைநீ
ரிடுகிடை யென்ன மிதந்தனை நீந்தி
யேறுகின் றனைகரை பழநி
கடுகிடை யாதே பழநிதி முன்புஞர்
கண்டு சேமித்ததுண் டவணை.

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

அவம்புரி மாக்க ளகட்புகா வொளியே
யின்ப வளத்தோ டிணையின் முத்தியாம்
பெறுதற் றூரிய பேரூட் கடலிற்
பிறந்தவா ரமுதே பிறங்கு பனிமலை
யதன்பாற் றேன்றி யவிரங் கையிலை
யரசின் மேற்பட ருங்கொடி தந்த
மாறா மணத்து மலரே யுள்ளங்
கனிதரு வார்பெறுங் காமர்செங் கனியே
யிருபூங் கொடிக ளிருபுறம் படரக்
கடம்பவீரந் தொளிருங் கனகமால் வரையே
யுறுபிணி மருந்தா மொண்சிந் துரத்தின்
பின்வரும் பெற்றி பெற்றதென் பழநி
மாமலை மருந்தே மான்மண விருந்தே
யவித்தை யாங்குரி யடுத்துத் தொடர
ஆத்தை யுடலமா மோரிடி கிணற்றுட்

புகழற் றதன்கீழ்ப் பொறிப்பெய னைத்தலை
வேட்கைநஞ் சுண்டய விரிமன நாகங்
கிடப்பக் கண்டக் கிணற்றிடைப் பாவனை
யாமறு கின்வே ரங்கை பற்றி
நான்றிட வதனை நணுகிப் பாவமா
மோரெலி கறித்திட வுய்தி காண
தயரு முயிரெனு மறிவிலி கலவி
யின்பமாக் தன்றே ளிடைவிழுந் தேன்றுளி
நக்குபு சுவைமிக நன்றென மகிழ்ந்து
தன்னிலை மறப்பிற் சார்ந்தருட் குருவாய்.
மற்றவற் புரக்கு மாண்புளோ னீயே. (௩௨)

வெண்பா.

கீரி னமிழ்வீர் நெருப்பி னிடைநிற்பீர்
நேரி னுகங்காண்டீர் கீபமலர்த்—தாரினான்
சேவடியே போற்றுமின் சேர்மின் பழனிமலை
காவடியோ டுத்தீர் கதி. (௩௩)

கலித்துறை.

ஒடு மிருகண் ணருவி வியர்க்கு முடம்புவெம்மை
கீடு மயிர்சிவிர்க் குஞ்சொன் னழுவு நிரப்பொழியத்
தேடு மொருபொருள் சுண்டென வள்ளஞ் சிறந்துபொங்கு
காடு மெமது பழநி மலையடி நண்ணினர்க்கே. (௩௪)

விருத்தம்.

சுண்பின ரேனும் வன்பின ரேனு
நயமும் பயமுஞ் செயலாமோ

வெண்கணி யாரு மொண்புன பேயு
 மிசைமொன் பழங் வடிவேலா
 பண்புற யாருங் கண்டபுற நீயெம்
 பரிசின் னிலைவெசெய் வனவேயா
 மண்ணிடை யாவர் விண்ணிடை யாவா
 வரசு விசை யறிவாமே.

(15)

தேரிசையாசிரியப்பா.

ஆரம் பிறக்கு மப்பொதி யத்தே
 வாரம் பிறக்கு மறையுணர் முனிக்கு
 மறையின் றொத்து வயங்குமொண பொருளேக்
 குறையின் றெது குமரா வமரா
 பதிக்கிறைக் காப்புரி பன்னுபொர் வீர
 துதிக்கிறை நின்னைத் தூய வந்தண
 னென்கோ வரசு னெவகோ வந்தண
 னென்கு நந்தை வலமொரி யேந்து
 மந்தண னென்ப தருமறை
 மந்தண பாவது மன்ற வுணர்ந்தே.

(16)

வெண்டா.

உணவாற செருக்குவா ருன்னடிக்கிழ் பூன்பு
 மணவார் பழரிமலை மன்னா--தணவார்
 மிகக் தருகின்ற கேடவற்றை யென்னும்
 விகத் தனைவிள்ளார் வென்று.

(17)

கலித்துறை.

வென்றி மதற்கு மதனும் பழநி விமலவுனைச்
சொன்றி தருகெனான் னந்தரு கென்றே தொழுதிடுவார்
தூன்றிநற் கற்பகங் காஞ்சிறங் காங்வேண்டிச் சூழ்ந்திடுவா
ரொன்றினை யென்னினும் வேண்டாது தாழ்பவ ருத்தமரோ,

விருத்தம்.

உத்த மக்கவி யோதில னாயினும்
பத்தி மிக்க பரிசில னாயினு
நத்தி நிற்ப னலம்பழ நிக்கிறை
யத்த வற்பற் கருள லழகிதே.

(௩௯)

நேரிசையாசிரியப்பா.

அருமை குறியா தாரருள் வழங்கும்
பெருமை யுடையான் பிறங்கு பழநி
மலையம ரெம்மா னெருவன்
மலைவிலை யவனை வணங்குக பாரே.

(௪௦)

முற்றிற்று.

உ

வேலுமயிலுந்துணை.

திருமயிலம்

இரட்டைமணிமாவல.

காப்பு.

வெண்பா.

மயிலத் திரட்டை மணிமாவல நாவிற்
பயிலத் துணைவருமே பன்னு—மயிலற்கு
முன்வந்த செம்மன் முதுகாரிற் கொன்றையான்
பின்வந்து முன்னாகும் பேறு.

நூல்.

வெண்பா.

பூத்தாரும் பொய்கை பொலியுந் திருமயில
மேத்தாரும் பூத்தாரோ வேதமறப்—பூத்தார்மற்
றப்பதியின் வாழு மயிலவனைப் போற்றியிரு
மைப்பமனு முற்றார் மணந்து.

கலித்துறை.

மணங்கொண்ட தாழ்குழன் மாநிடம் வைகவு மற்ருருத்தி
குணங்கொண்ட விழ்புரு வத்தாடன ளேணலங் கடர்ந்துணையா
ந்ணங்கொண்ட வேலா மயிலத் துறையு நிதியுனது
ருணங் கொண்ட நல்லடி யார்பாலெற் கன்பு கொடுத்தருளே.

வெண்பா.

அருமை யாருமை யறிதன் மயிலத்
ந்ருமை தறவிருக்கு மெந்தை—பெருமையாஞ்
சீதரஞர்க் கொணமருகா சேவற் கொடிமுருகா
காசரஞேக் காசென்பேங் கண்டு. (ந.)

கலித்துறை.

சுண்டே னினையே சுருணைக் கடலெனக் கண்டபின்ன
ருண்டே யினிமற் றொருதெய்வம் வேறென வோகையுளங்
கொண்டே னெவர்க்கும் வினைதடிந் தானனின் சொல்லாய்க்ஜே
பண்டே யொருபெண்மு னின்றாண் மயிலப் பழம்பொருளே.

வெண்பா.

பொருணடிப் பல்கலையும் போதவவைக் கெட்டா
தருணடிப் பற்றுநரை யண்மித்—தெருணடித்
தித்திக்குந் தேனே திருமயிலத் தெம்மானே
பத்திக்கு னைனியப் பண். (நி)

கலித்துறை.

பண்பார் நலனில னன்போ ரணுவிலன் பைத்தலைமேற்
 றிண்பார் பெறினு மடங்கா வவாவினன் நீவினையா
 ருண்பார் பிடித்தொவ் வொருநாளு கைந்தே யுழல்வவெனைக்
 கண்பார் மயிலத் தொருவா வருவார் கலையுணர்வே. (சு)

வெண்பா.

உணர்ந்தார்க் குணர்வரியா யொண்மயிலத் தெந்தாய்
 பணந்தாங்கு பூவிற் பரிக்கு—ரிணந்தாங்கு
 காயத்தா லாயபயன் கண்டே னினைப்போற்ற
 னேயத்தா னின்னடிக்க ணின்னு. (எ)

கலித்துறை.

சுண்களந் தாமரை போன்மெனப் பூத்தென் கசிவொழுகு
 புண்களன் றோரின் மயிலங்கா னாவென்றிற் போதவனுங்
 சுண்களொ ராயிரத் தானுந் தொழுதெழு கந்தபுயத்
 துண்களன் மையுடைத் தாதை யணைக்கு முயர்பரமே. (அ)

வெண்பா.

தாதைநீ தாய்நீ தமருநீ யாவுநீ
 தீதை யகற்றல் செயலுனக்கே—கோதை
 குருவாகக் கொள்ளர் கொழுநனுமாய் நின்றோய்
 வருவாய் மயிலத்தெம் டான். (க)

கலித்துறை.

மாணர் கத்திமுறை பாடியார் கோதியர் பாண்டுக
மாணர் நினைக்கென மெய்க்கா னவில்ல தழிக்துமென்னே
கோணர் பாவா மயிலத் தொருவா தாவலிடுவொரு
காணர் மிகவுழி பட்டி ல் னவ்வுழி காட்டினியே. (௧)

வெண்பா.

இனிக்குத் தழிப்பாடி யேத்திருந் னின்னை
யுனிக்குற்ற நந்தி யு னோடி —மனக்குத்தோன்
தவ்வண்ண மெய்வா யுறந்தேதன் மயிலத்தா
யெவ்வண்ண யெற்பா யியண். (௨)

கலித்துறை.

வண்ணங் கரிது வெளிசென் தியம்பி வழக்கிலீ
குண்ணைத் தொருகாற் பறவீர் மயிலத் தொருமுதலை
யெண்ணுங் கரும் மினிதுமுற் றும்பய வெண்ணுமுன்
நண்ணும் பிறவித் கடல்கடந் தேறுவீர் நற்கமரோ. (௩)

வெண்பா.

கடலங்கை வைத்துண் ணையோ னிக்கும்
துடலம் புளகமுற வோதும்—விடலை
மயிலத் தெளிவந்த மன்னுமடைந் தேத்திற
யிலத் தமிழுந் தரும். (௪)

கலித்துறை.

சருவாரும் விண்ணு டிறையும் விபுதர் தபோதனர்கள்
வருவாரும் போவாரு மாகித் திரியு மயிலமுன்னீர்
சருவாரு முண்டோ கதிபிற தேவருட் சார்திரய
ஹருவாரு நான்கு சிரமேஹங் குட்டு மொருவனையே. (௨௪)

வெண்பா.

மேலொடுகீழில்லான் மிகுமயிலத் தாறுமுகன்
ரோலொடுகீழ்பாம்பணிவான்ரோன்றலவன்-பாலோடுதன்
சேர்ந்தொழுகு வாலெயிற்றென் செல்வியிவ ளென்னீது
நேர்ந்தணைய வைத்திட்டா ணே. (௨௫)

கலித்துறை.

வைக்கு நினையேதன் னெஞ்சத்தி னென்மகண் மாரனம்பு
தைக்க மெலியுமெய் கண்டியில் கொள்ளா டருமமுது
கைக்கு நினக்குவே ளென்னுமொர் நாமங் கருதியிட்டார்
புக்கு மயிலத் தொருவா புரிந்த புதுமையென்னே. (௨௬)

வெண்பா.

புதுவதொன்றே கந்திரீர் பெயம்மாற்றங் கொன்னீர்
சதுரருறை மாயிலச் சாமி— மதுவுறையு
நீபத்தா ரெந்தையன்றி நேரிழையீ ராடவர்கா
ளாபத்தார் தாநீக்கு வார். (௨௭)

கலித்துறை,

நாதார் கடம்பணி சண்முக நாதா தருகமலப்
போதார் பரவு மயிலத தொருவா புரிந்தருணீ
தர்தா வெனவிரந் துய்ந்தன ரன்பர் சமுககனிங்கே
யோதா திருந்தே நெருமூன்றி நெனமன மூன்றினனே. (1)

வெண்பா.

மனங்கொள்ளாக் காதலுற்றேன் மாமயிலத தண்ணை
வினங்கொள்ளா நின்னன்ப ரேயென்--றனங்கொள்வார்
நீங்க வணைநது நெகிழ்ந்தின்பு தாராரோ
வோங்குகவென் றென்றே யுரைத்து. (௨௬)

கலித்துறை.

என்னே யிரங்கலை யையா மயிலத் தெனதுதந்தா
யென்னேத நீகண் டிலையோ நினக்கா றிரண்குண்கள்
கொன்னே மிளிர்வுற் றிலவே யடியா குறைகள்கண்டு
பொன்னே புகழே பிறவே யளித்திடப் பூத்தனவே. (௨௭)

முற்றிற்று.

மகாமகேசரிதாராய, டாங் ,
உ. வே. சாமிநாதையர் நான் நினை

உ

சிவாய உ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பரமசாரியர் பரமாவை.

காப்பு.

குறள் வெண்பா.

தீப விகுப்பெரியா வுள்ளொ டோடுமுனி
குறள் வெண்பா.

திருநானசம்பந்த கவாரிகள்.

சேரிசை வெண்பா.

சீராகுர் தண்டமிழிற் நிப்பியவே தாந்ததடி
செவாகு டு டண்டபாருடா ய்யுடோ—ராறா
பிரணவத்தை முன்வைத்த பெரியாங்கம் பந்தன்
சரணவத்தை பாறவாட்டு சார்.

(க)

அல்லும் பகலு மரிவைக் குருகுநெஞ்சே
அல்லும் பவனோயைக் காட்டையுடே—வெல்லும்
பிரமய நீபத்தார் பின்னீத்து வந்த
பரசமய கோளரிமைப் பற்று.

(உ)

உள்ளநல மெல்லா மொருங்குவரு மென்னெஞ்சே
கள்ள நிறைவொழித்துக் காசலான்—மெள்ளவே
யேனப்பா நீயழுதா யென்றே யுமைதந்த
ஞானப்பா லுண்டானே நம்பு. (௩)

நண்ணிபடு மென்மொழியார்க் கண்டு பலநாளுந்
தொண்டிபடு மென்னெஞ்சே தூயரின—மண்புகழ்ச்
சண்பையு யாநகரான் சம்பந்தன வார்கழல்க
ளெண்பையு ளிற்றுப்போ மே. (௪)

சாத்திரமி சைக்குமா சாதனங்க ளைப்பயிலக்
காத்திரமி லென்னெஞ்சே காணுமின்பு—நீத்த
மிகலிக்கோன் மசய வெரித்தோனைப் பாடும்
புகலிக்கோன் றுளைப் புகழ். (௫)

நாணுக்கு நல்லோர் நகைகொளவா னுள்ளல்லாம்
வீணுக்கு ஹைக்குமென் வீறினெஞ்சே—வேணு
புரத்தான் கமலமொக்கும் பூங்கழல்க டம்மைச்
சிரத்தான் வணங்கியருள் சேர். (௬)

ஐயலம ருந்தவரு மந்நாட்கிங் கஞ்சசெஞ்சே
சையலம ராவதிமே னம்மையுய்க்கு—மையலமண்
பாழியிறைப் போததனிற் பங்கமுறச் செய்யுமொரு
காழியிறைப் பன்னுமங் கல். (௭)

ஏடுங் கரமுமா யேங்கு மடநெஞ்சே
கூடுங் கருதியவை கூறுமுன—நாடு
மொருமயிலே யன்னவளா யோதியென்னை யாக்கத்
திருமயிலே புக்கவனைத் தேர். (௮)

இருவினைசம் பந்தத் தினையுமட நெஞ்சே
 யொருவினை *சம் பந்தமங் குன்னி—மருவியே
 கூடலரை யன்சுரனோய் கோதகலத் தீர்த்தங்கண்
 கூடலரைச் செற்றவனைக் கூறு. (க)

இருக்கோல மிட்டழைப்ப வேனென்னான் தன்னைக்
 கருக்கோல நீங்கிடவே காட்டுந் —திருக்கோலக்
 காவி லுயர்பொற் கரதாளம் பெற்றோன்பேர்
 நாவி லமையநெஞ்சே நாடு. (ழ)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

கட்டளைக்கலித்துறை.

திருநா மனவ திருப்பணி செய்தவ செல்வமல்கு
 † பெருநா மனவத் தொடர்பற வேரின் பெயரறைந்துங்
 கரு ‡ நா மனவஃ தெழுதியு முய்ந்தனன் கண்டுகொண்டோ
 மிருநா மனவனி லின்புற் றுயர்ந்திட வெம்மகமே. (க)

நாராள மைந்த வொருபா லுடையா னலமறியா
 வோராள வாமிக் குடையவ னென்னா துனியெனையு
 நீராள விங்கு வரினது வன்றோ நிறையருளெங்
 காராள ரேதிருத் தாண்டக மோதிட காவலரே. (உ)

* சம்—பிறப்பு.

† பெருநாமன்—அப்பூதியடிகள்.

‡ நாம்—அச்சம்.

அப்பூ டருக ரிடுனான்று நீநவி லைந்தெழுத்தைச்
செப்பூ கமிலாச் சிறியேனு மும்யச் செயலுனதோ
விப்பூ தலத்தா ரெவரு மிறும்பூ திசைக்கவன்பி
னப்பூ திமைந்தற் கமாவிடந் தீர்க்த வருட்கடலே. (௩)

பாவான் மகிழ்ந்தோ பொதிசோறு தாங்கிப் பரமனினைக்
கீவான் மலர்ப்பத நோவவந் தானறை யெங்குருவே
மாவா னவர்பணி யுந்திரு வாழார் வருமருந்தே
தாவா வருளே தவமே தவத்தின் றனிப்பயனே. (௪)

குளத்திருக் கெண்டோண் மதிநதிசூவிளங் கொன்றைமத்தங்
களத்திருக் குமவல் விடமுடை யானைக் கருதறியா
வுளத்திருக் கேனுக் கொருவுள வோங்க வுறையுமுத்தி
வளத்திருக் கீது முறையல வோசொலின் மன்னவரே. (௫)

எத மகற்றி யெழுவீடை யூர்தியை யேத்தியுயர்
போத மதுற்றுப் புலையேன் பிழைக்குமப் போதுளதோ
வேத மடைத்த கதவந் திறக்குமெம் வித்தகமாச்
சீத மலிந்த கருங்கட னீந்துந் தினமணியே. (௬)

விருப்பா திகளான் வெதும்பினின் றேனை வியனருளாற்
றிருப்பா திவண்விட் டிருந்தனை யேலது செப்பமன்றே
மருப்பா திரிமா தவிசண் பகம்வழை மன்னுவளத்
திருப்பா திரிப்புலி யூரிற் கரைவருந் தென்னமுதே. (௭)

இம்மா வசந்தரை வாழ்க்கையி னால்வரு மின்னறமக்
கம்மா வளவிலை யாதலி னென்றோ வதையகன்று
சும்மா விருப்ப னெளியே னியம்புதி சொல்லரச
கைம்மா வமணர் துயருறத் தாழுமெங் கற்பகமே. (௮)

சீக்ரு மவிச்சை யெனும்பே ரிருளினைச் சிற்சபையிற்
 னூக்கு மரைத்தா னெனவுணர்ந் தேனைதத் தோமகல
 நாக்கு மனந்தலை செப்பமுன் னத்தொழ நான்பயிலென்
 வாக்கு மனேதெரு னாக்கு மினேதுயர் மாற்றமினே. (க)

மேதினி மங்கை தனமிவை மேற்றென் விருப்பதன
 லேதினி யைய னருள்வரு மோவென வேங்குரித்தப்
 போதினி னீரா தரித்தடி யேனைப் புரந்தருளிர்
 னாதினி யார்மகிழ் காதல ரேசொலின் மன்னவரே. (ங)

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

அ னுசீ ர்க்கழி நெடி லடியா சிரிய விருத்தம்,
 தேனமருங் குழலுமையுண் கமலநிகர்
 விழிகளுமை தீரு வாவின்
 வானமருங் குலவுவிது முகமுமுடைத்
 தத்திடையார் மகிழ்ம னுள
 னானமருங் குங்குமநன் கணிபமல
 வடியேற்கு ஞான நல்கா
 யேனமருங் குறித்துநகு வாடுமேனையி
 தழகோவெம் மெழிலார் கோவே. (க)

ஒற்றிக்கு வந்தொருத்தி நலந்துய்ப்பான்
 மகிழ்மையி லுரைத்த வாய்மை
 யற்றிக்கு வேனொரித்தாற் காண்பாக்குத்
 திருவாரூ மனைபு யார்வம்

பற்றிக்கு ஐழந்துருகிப் போதாது
 மிழக்குமவை பாடிப் பெற்றாய்
 பெற்றிக்குத் துறவினரி னீயிக்க
 தேவன்புகல்வாய் பெரிய கோலே.

(௨)

தேங்கமலர் விழிலாந முப்போது
 மெப்போதுந் திகழ்த்து பெம்மான்
 பூங்கமல பதநின்றந்து ன்னைத்துருகி
 நையுமன்பர் புகழ்ந்தங் கேங்க
 வோங்கமல கழியெயிதி னடைந்தபெருந்
 தகையேசே யோந்தாங் காமந்
 றாங்கமல மொழித்தருள்வாய் சுந்தரனே
 தேவர்தொழுந் தாய கோலே.

(௩)

சுந்தரவல் ரெண்டநீ மறுக்கமுடி
 யணியுமடி சுருதி நாசன்
 மந்தரவ றைக்குமுயர் தோளுடையா
 யாளுடையாய் வனப்பற் பெற்ற
 முந்தரவ சங்கணனே யங்கணனே
 பென்றுபல வேரதிக் கடவு
 மந்தரவப் படிவோர்க்குஞ் சூட்டானென்
 னைறதிநிரு வாரூர்க் கோலே.

(௪)

கம்பியா நின்றசென்றன் மனமாயைச்
 செயறோக்கக் கருந் வெந்தை
 கம்பியா குரவரு மறைச்சைவ
 மோங்கவரு நாத நின்னை

நம்பியான் சாண்புகுந்தேன் காத்தனையே
 வெச்சுற்ற நண்ணு மன்றேல்
 வம்பியா துயாவருனைத் தடுக்கவலா
 ரெங்குருவே மாதர் கோவே.

(௫)

பூமாதா முடியெனவே கோடலினு
 லிரும்பொறையைப் பொற்பத் தந்த
 தாமாது லங்கியவே தண்டத்திற்
 சொலுமாற்றாற் றடுத்தாட் கொண்ட
 மாமாதா வதியிடத்தான் னாதாக
 நடக்குமா மகிழ்ந்து செய்தாய்
 நாமாது டோற்றுஈட்பா விப்பேறார்
 பெற்றார்கொன் ஞானக் கோவே.

(சு)

தித்திக்கு மருஞ்சொற்க ளமைதியொடு
 தொடுத்தணியத் திரும்பா வண்ண
 முத்திக்கு றினைவிடுத்த முக்கணுடைக்
 கருப்புதனை முன்னித் தாமு
 மத்திக்கும் வரமளித்த முறைநொக்கி
 நாயேனை யாட்கொள் வாயா
 லெத்திக்கும் பரவும்பி யானூர
 நங்குரவ விற்பக் கோவே.

(௭)

ஒருமுதலே யுடைத்தித்த வலகெனவே
 கருதுமவ ருநி யத்தை
 யருமுதலே வைத்தீட்டக் கருதுமவ
 ரெனவுணர்த்த வவத ரித்தோ

யிருமுதலை யுண்டபா லனையழைத்தோய்
பிறவிவலை யினினான் சிக்கி
யுருமுதலை யொலிகேட்ட வரவின்மெலி
யத்தகுமோ வுண்மைக் கோவே.

(.௨)

எட்டுணையா மன்பேனு மில்லாதே
மாயிடினு மிரங்கிச் சோகங்
கட்டுணையா திருத்திரென நீமுன்வந்
துரையாயேற் காத லோயெம்
முட்டுணையா ருளரொன்பா னிரதமுடைக்
கவிவல்லோ யுழைய யன்ன
கட்டுணையா ளிசைஞானி களிக்கவருஞ்
சந்தரணே கருணைக் கோவே.

(சு)

கோலஞ்சா னானகைக்குள் ளாகிமினா
தங்கடிப்பூங் குழலி னாலங்
கோலஞ்சா லாலிலேமே னகிலாலங்
துகிலாலங் கூரம் பேய்க்குங்
கோலஞ்சார் மையெழுதுங் கண்ணாலங்
மறிவழிந்து குணங்குட் டேனைக்
கோலஞ்சாய் முடியுடையான் றரப்பெற்றோ
யாதரிப்பாய் கோதில் கோவே.

(ஓ)

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்.

நிலைமண்டில வாசிரியப்பா.

சீதப்புனலார்செல்லினையேவி
 வேண்டுமமையம்விரும்புமவ்வளவு
 நீர்தளித்தநீர்மைகருதிப்
 பாகசாதனைப்பரிவுடனணைந்து
 வந்தனஞ்செயவேவா னுறநிவந்து
 சாலிகள்வளர் தரச்சங்கமார்க்கும்
 பண்ணைசெறிந்தபதிதிருவுத்தர
 கோசமங்கையினிற்கோதையோர்பாக
 னுயிர்களாம்பயிர்களுலேதடுக்கி
 யருண்மழைபொழியவரிதினின்விடுக்குங்
 கனமேதவமேகன்னலின்சுவையே
 வாதுவரின்வருடருடருந்தே
 பெருந்துறைபுகுந்துபேர்ப்பக்கடல்
 கோப்பங்குளிருங்குணப்பெருங்குன்றே
 கூடற்கோமான்குறித்தாங்களவில்
 கவனவாம்பரிகோக்கண்ணுதலரிய
 கோத்தவர்குனித்தகுழகன்கொணரச்
 சாற்றியதிருவேதருவேருவே
 காணுநின்முத்தியைக்கையிலாமலக
 மென்னவையுதவுமிசையினுன்மிக்க
 புலியூர்மேவும்பொக்கமின்மறையோ
 ரகங்களிகுடர்தாவாரெழின்மடந்தை
 மூகைதீர்த்தருளிமூண்டெழுபுத்த
 ரகந்தையொரீஇயாங்கரன்ருளினையப்

பரவிகின்றேத்தப்பண்ணுமெங்கண்ணே
பாடினாவனுட்பட்டியானிருக்க
மாயையெண்ணுமலியிராப்போதின்
வாதனைக்கள்வென்மனைமகம்புகுந்
மேயமதியெனும்விளக்கினையவித்து
மெய்நிலைச்சாஸிகைவேறுநவநடைச்சூள
பொருள்களைக்கவர்த்துபோயினென்றே

அதனால்,

நெஞ்சகம்புலர்த்துநெடுங்கடலிடைப்படுத்
துருட்பினெங்கெங்குஞ்சுழன்றுவருந்தி
யென்னையுமறந்தென்னின்னுயிர்க்குயிரா
நின்னையுமறந்துநிலைமைகெட்டேனா
லிப்போதாயினுமின்னருள்கொடுத்திவ்
வேழையெக்காத்நியின்பமார்சுவே.

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சொக்கலிங்கசுவாமிகள்

வெண்பா.

காப்பு.

வெண்பா.

சொக்கலிங்க தேசிகனார் தூயபுகழ் வெண்பாவின்
வைக்க விரும்பி மனத்தமைத்திட்—டிக்கணமே
சேர்தும்பி கஞ்சுகம்போற் றேமொழியா ளீன்றெடுத்த
வோர்தும்பி கஞ்சுத்தா ளொர்ந்து.

நூல்.

வெண்பா.

கங்கைசேர் கோடரக் கண்ணுதலோ யெயிரங்கிச்
சங்கைநீர் ஞானமருள் சற்குருவா—யிங்குநீ
வந்தா யெவர்தவமோ மாசொக்க லிங்கவள்ளா
லெந்தா யெளியேற் கிசை.

(க)

காமனம்பு தைக்கவரு சாலைப் பருவத்து
மாமனம்பு தைக்க வகையுளதோ—தீமனத்துக்
சல்லார் சுருதாக் கனசொக்க லிங்கவள்ளா
னல்லா யெனக்கு நவில்.

(௨)

பெறலாவ தென்னேயோ பேழ்கணித்தாற் பின்னே
தெறலாவ தின்னே செருக்கீண்—புறலாகு
மெஞ்ஞான மென் னு மிளர்சொக்க லிங்கவள்ளா
லெஞ்ஞான்று நேரு மிது.

(௩)

ஓ வெளியநீ ருர்ந்தவயில் டேற்கண்ணூர் மோகந்
தெளியநீ ரோராறு செப்தி—ரொளியரு
மோக்கந் தெரித்த முதசொக்க லிங்கவள்ளா
லுக்கங்கொ டிற்றே னுமை.

(௪)

ஊன்றுபதத் து தைத்துமல் மொன்றமிதித் தோனைமும்
மூன்றுபத்தி யாலுறவே முத்திரெறி—தோன்றுமா
லென்றாயா லுத்தறியே னெஞ்சொக்க லிங்கவள்ளா
லென்றாயா வாய்நன் கியம்பு.

(௫)

ஓ வெளியநீறு அஞ்சனமென்பாறுமுளர்.

ஓ ஐந்துமலமாவன:—ஆணவம், காமியம், மாயிகம், மாயே
யம், திரோதானம்.

† நவவிதபத்தியாவன:—சிரவணம், கீர்த்தனம், ஸ்மரணம்,
பாதசேவனம், அர்ச்சனம், வந்தனம், தாஸ்யம், ஸக்யம்,
ஆத்மநிவேதனம்.

பஞ்ச மலங்களைவ பான்மதியார் வேணியரன்
கஞ்ச மலர்ப்பதமே காண்மினென—நெஞ்சமுற
வோதுங் குரவனீ யுற்றாய்பின் சொக்கலிங்க
யாதுங் குறையிலமே யாம். (சு)

காம்பணியுந் தோளுமையாள் காணப் பொதுநடஞ்செய்
பாம்பணியுந் செவ்வன் பதமலரைத்—தாம்பணியு
நற்றவமுள் ளார்யாரு நாடுசொக்க லிங்கநினைப்
பெற்றவமுள் வாராரநீ பேசு. (சு)

பஞ்சகந்த மெல்லடியாள் பங்கன் பதமலரை
நெஞ்சுகந்து கொள்ள நெறியுரைத்தே—யஞ்சுகந்த
நாசமுத்தி யென்பாரை நாவடக்குஞ் சொக்கலிங்க
மாசமுத்தி ரங்கருணை மன். (சு)

குஞ்சரத்தைத் தந்த குழகனையுட் கொண்டெரிக்குப்
பஞ்சரத்தைத் தந்தபழி பட்டமதன்—வெஞ்சரத்தை
மாற்றுகவென் றுற்றவெங்கண் மாசொக்க லிங்கருரு
காற்றுகளுண் டென்சிரத்தே காண். (சு)

மோதகத்தைப் பாகோடு முக்கனியை யுண்டுகிழ்
போதகத்தைப் பெற்றபரற் போற்றியே—பாதகத்தை
யோட்டுங் கடிதுனென வுற்றசொக்க லிங்கருரு
காட்டுங் கதியொன்றே காண். (சு)

வந்தனைபான் மேவாமை மன்னக் கருதுவார்
கந்தனையின் றேனைக் கருதுவர்கோ—விந்தனையோ
கற்பா ரெனவிசைத்த காசில்சொக்க லிங்கருரு
பொற்பா ரடியெம் புனை. (சு)

உருகனைபான் மேவாமை யேசர்வார் மயிலூர்
முருகனையின் ரோனையே முன்னிச்—சருகனைய
தெய்வம்பே ஓரொன்ற திவ்யசொக்க லிங்கரினை
மெய்வந் தனைபுரியு மேல்.

(௨௨)

பங்கொன்றைத் தாராய் பரமா பழம்பொருளே
யங்கொன்றைத்தாராயென் றம்பிகையன்—பங்கொன்றத்
தந்தவனை நாடுமெனச் சார்சொக்க லிங்கவுன்னிற்
தந்தவனை யன்பினளோ தான்.

(௨௩)

வேளை யெரிக்கு விருந்திட்ட பெம்மானை
நானே யெனவிருப்ப நாடாதிவ்—வேளையே
யுன்னுகவென் றெம்மை யுறுசொக்க லிங்கவள்ளன்
மின்னுகழற் கால்போற்று மின்.

(௨௪)

மாயத் திரிபுரமு மந்தகா சத்தெரித்தோன்
காயத் திரிக்குரிய கத்தனென்று—பாயத்தி
னுண்மை யுரைக்கு முயர்சொக்க லிங்கருரு
தண்மை யுடையாய்நீ தான்.

(௨௫)

செஞ்சரண மேவாதார் செல்வவரன் மூன்றுமொரு
பஞ்சரண மென்னவே பண்டெரித்த—நஞ்சனியுங்
கண்டனல துண்டோ கடவுளெனுஞ் சொக்கலிங்க
தொண்டனல முற்றேன் றெட்டர்ந்து.

(௨௬)

பாத கமலத்தைப் பாற்றப் பரசிவத்தின்
பாத கமலத்தைப் பற்று கவென்—ரோதவே
கன்றுள்ளு மாலிற் கனிந்துருகு சொக்கலிங்க
மன்றுள்ளு மென்மனத்தை மாற்று.

(௨௭)

சுஅ சொக்கவிங்கசுவாமிகள் வெண்பா.

பதியி னியலும் பகவியலும் பாசச்
சதியி னியலுன்கு சாற்றி—மதியின்பா
னீன்று விளக்கு நிமலசொக்க விங்கவன்னா
வின்னுனக்குக் கைம்மா நிவண். (யஅ)

வடியேறு ரூலத்தெம் வன்ன லருணால்
படியேறு மேலோர்தம் பற்று—மிடியேறு
பூரியர்க்கா மென்ற புனிதசொக்க விங்கமெனு
மாரியனின் ருனென் னகம். (யக)

பொத்தார் குரம்பைக்காப் புக்கிறையே தேடினீர்
மத்தார் தயிரின் மனமுடைந்தீர்—வித்தாரம்
வேண்டா மெனவஞ்ச வீரசொக்க விங்கமெனு
மாண்டா னடியெம்பற் றும். (உஅ)

அண்ணலெனப் பாடுகவா யஞ்செவிக ளேகேட்க
சுண்ணவனைக் காண்க கருதுகநெஞ்—சுண்ணைந்து
தாழ்ந்திடுக சென்னி தருஞ்சொக்க விங்கருரு
வாழ்ந்திடுக வென்றெண் மதித்து. (உக)

சென்னைப் பதியிற் செகமுய்ய வேயமர்ந்த
வுன்னைப் புதழ்ந்தா ருணர்வுடையா—ரென்னையா
னைத்தலேற் றுங்கொ வினியசொக்க விங்கவன்னால்
காத்த லுனக்கே கடன். (உஉ)

பிஞ்ஞகனைப் பேணிப் பிறப்பறுப்பம் போதுமினோ
பொய்ஞ்ஞகவே யாப்புக்கன்றோப் போதுமினோ—செஞ்ஞகவிழ்
சென்னையுளீ ரென்னவே செர்சொக்க விங்கமெனு
மன்னையுளீர் நண்பீர் மதித்து. (உங)

மாதர் மதிக்க வருகெல்வத் தன்னையே
நீதர் மதிக்க நெறியின்றா—லேதமெலா
நிங்கவிடா யென்ன நிகழ்த்துசொக்க லிங்கவள்ளல்
பூங்கமலத் தானெம் புகல். (௨௮)

* துளம்படுமூ ரற்செல்வாய்த் தோகையரா வின்ன
துளம்படுமே யென்றுகவ லுற்றேன்—தளம்படுமா
நஞ்சகல விங்குவந்தோய் நஞ்சொக்க லிங்ககுரு
தஞ்சமிரு தாட்கமலந் தாம். (௨௯)

மெய்யெல்லாம் விட்டு விரிசூழலா ரிற்பட்டிப்
பொய்யெல்லாங் கொண்டவிப் போட்கனேன்—மெய்யஞ
யுய்யவழி யொன்று முயர்சொக்க லிங்கமெனுந்
துய்யவழி யாகலமுஞ் சொல். (௩௦)

பாலோ மொழியிவட்குப் பச்சிளநீ ரோகொங்கை
சேலோ விழியென்னச் செப்பிடுமா—மாலோடச்
சிந்தனைநீ செய்வாய் சிவசொக்க லிங்கவள்ளல்
வந்தனையான் செய்ய வருத்து. (௩௧)

வண்டோ ஷழியிவட்கு வட்டோ நல்லங்கந்
கண்டோ மொழியென்னுங் கைதவருங்—குண்டோவோர்
செய்கை யுறுதியுறத் தெய்வசொக்க லிங்கவள்ளல்
லுய்கை கருதி யுரை. (௩௨)

நுழை சொக்கலிங்கசுவாமிகள் வெண்பா.

விலக்கைக் கரிய விறலுடைய மாத
ரிலக்கைத் தவிர்த்துய்வ தென்றோ—மலக்கைய
ரெண்ணு வருமருந்தே யெஞ்சொக்க லிங்கமெனு
மண்ணு வருணீ யடுத்து. (உக)

ஏகநா மென்ற திடம்பைக்கே கொள்கலமாத்
தேகநா மென்றே திரிவார்மா—லேகவே
யுண்மை நவினு முயர்சொக்க லிங்கவள்ளா
லண்மை யுனக்கே யருள். (உய)

சுருடநீ ரென்னத் தரணிவாழ் தக்கோர்
புகுதவே வீடாகும் பொக்க—மிகுதகா
ரேகவே காடா மெனுஞ்சொக்க லிங்கமெனு
மேகனே யெங்க ளிறை. (உக)

கன்று குணிலாக் கனிவிளவி னின்றுகுத்தோ
னன்றொருகண் கொண்டங் கருச்சித்த—மென்மலரைச்
சற்றேனு மோர்தியெனச் சார்சொக்க லிங்கநின்சொ
னற்றேனுங் கண்டிமென்பே னுன். (உஉ)

பத்துடையார்க் கென்றும் பணிபிறைநீர் தாங்குசடைச்
சித்துடையார் மிக்கெளியர் தேர்ந்துய்வீர்—பித்துடையீ
ரென்றிடித்துப் பல்கா வியம்புசொக்க லிங்கவள்ளா
னன்றியறி வில்லெனையு நண். (உஉ)

“பத்திலனேனும் பணிந்திலனேனும்” என்றார் ஆளுடைய
வடிகளும்.

மாலை மதிக்கண்ணி மாதேவற் போற்றலே
வேலை யெனக்கொளுமா விஞ்சையினைக்—காலையே
மேவிக் குறியெனச்சொன் மெய்யசொக்க லிங்கவள்ளா
லாவிக் கொருதுணைநீ யாம். (௩௪)

‡ கோது குலமுற்றார் குன்றவில்லி தாட்கமலப்
போது பணிகற்றார் போற்றகிலார்—மாதயரை
மன்னினரா லென்னநவின் மாசொக்க லிங்கவள்ளல்
பொன்னினவிர் தாளோப் புகழ். (௩௫)

நிற்கு மவையெல்லா நேரிழையோர் பாகனென்றோர்
கிற்கு மதியினரே கேடிலார்—சிற்குணத்த
ராவா ரெனவிசைத்த வன்பசொக்க லிங்கவள்ளால்
காவாய் மனநீ கரைத்து. (௩௬)

இண்டைச் சடைமுடியெம் மீசினையே பண்புடையீர்
பண்டைச் செருக்கொழியப் பற்றுமினென்—றண்டை
யிருந்து மதிபுகட்டு மெஞ்சொக்க லிங்க
மருந்து நினதுமொழி மன். (௩௭)

அருள்பழுத்த தீஞ்சொ லணுக்கேட் டாரியார்
தெருள்பழுத்தன் னோரே சிறந்தார்—மருள்பழுத்த
சில்லோ ருனையணுகார் செல்வசொக்க லிங்கவிவ
ரில்லோ ரலர்போக ழிற்கு. (௩௮)

‡ “கோதுகுலம்-குதுஹலம்;—கோதுகுலமுடைய பாவாயெ
முந்திராய்” என்றார் பிறரும்.

102 சொக்கலிங்கசுவாமிகள் வெண்பா.

உம்மை யொருகா லுணர்ந்தடைந்தா யெக்காலு
மம்மையப்பா வென்றே யருகிருந்தார்—செம்மையே
யோர்ந்தா ருயலானு ருற்றசொக்க லிங்கருரு
தீர்ந்தாரியார் நல்லோரைச் சேர்த்து. (ந.சு.)

முற்றத் துறந்திட்ட மோனத்தீர் சாதனங்கைப்
பற்றப் பரம்பொருளின் பான்மையினைச்—சொற்ற
வடிவின்னா னத்தீர் வருசொக்க லிங்க
வடிகளுமைப் போற்ற வழகு. (அ.ய.)

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பன்னிருபாட்டு

காப்பு.

குறள் வெண்பா.

அத்திமுக னாறுமுக னத்தனன்னை யாண்டகுரு
பத்திமிக வுள்ளிருப்பார் பாச்.

நூல்.

ஆசிரியப்பா.

[வறுமையின்பயன்.]

மேடமா ய்துக்கண் மேவுமோர் நண்பகல்
காணடை நடந்து காவதம் பலகடந்
தாதபந் தெறலா லம்ம வருந்தித்
துடித்துத் துடித்துத் தொன்மா மொருவன்
காலூஉ வொலுங்கிக் கால்வெதுப் படங்கி
பிழறரு மின்ப நேர்பட் டாலென
வொருபொரு எல்லென வோடி யுழைத்து
பற்றது வேண்டி மனநைந் தார்க்கே
பெற்றுழி யின்பம் பெருகு மாதவி
னின்மை வேண்டி யிருத்தனு முரித்தே
பின்னொல் லொன்றாய் பெறலா யிடினே.

(க)

[வாழ்க்கைநலம்.]

*நிரப்பெனு மல்ல னீக்க கில்லா
 ராவினைக் கண்டமற் றதன்கன் றென்னக்
 கண்டு களிப்பக் கரவா தீயு
 நற்குடிப் பிறப்புடை நல்லோர் சில்லோர்
 நாளது சின்மையு நவில்பிணி வன்மையு
 நோக்கிநல் வழியி னோவொரு வர்க்கு
 முறுவகை யொண்பொரு ஞலவா தீட்டு
 நீரவ ரொருசிலர் நிலத்துமா னிடர்க்கே
 யுரிய தாகி யுறதமுன் பெரிது
 முற்றுழி நீங்குவ தொன்றுமாம் வேட்கை
 யென்னு மதனுக் கென்றும்வே ருகி
 மனத்தொடு மனத்தினை மன்றப் பிணிக்குங்
 கட்புல னாகாக் கனிவெனுங் கயிறு
 வெண்டா தினரெடர் மேதகு பட்டு
 முடிச்சென வொருகவி முன்பணி இபறவே
 கழறிய கழிபெருங் காதன்மிக் கொத்த
 கற்பினும் பொற்பினுங் கன்மகள் பொன்மக
 னென்ன லாகு மில்லக் கிழத்தியோ
 டருநலந் துய்க்கு மாண்டகை யோர்மிகக்
 சிலரிவ ருண்பது சின்னா ளீண்டு
 வாழ்தல் குறித்தே மற்றை யோர்பல
 ருண்டிண் டிறங்க வுயிர்வாழ் குநரே.

(௨)

[மாதர்தன்மை.]

பெண்கா ணுமது பெற்றி நன்றே
கவற்சி யின்றிக் கையற வின்றி
யெமது மனங்கிளர்ந் தியாங்க ளிருப்புழி
யைய முதுவீ ரகன்று செல்வீர்
கூசி நிழீர் குற்றயிர்ப் புக்கும்
பதக்கும் பாலின் பஞ்சி னிழலென
மாறுவீர் குணனே மனத்திற் குறையற
வுமைமகிழ் வித்த லொல்லா தாயினு
மலக்க ணுற்றியா மழிந்தக கைந்து
முகமிகப் புலர்வுழி மூண்டது கண்டு
தேற்றற் கமரர் தேடி விடுத்த
வணங்கென லாம்படி யாற்றுவீர் துயரே.

(க.)

[குருவழிபாடு.]

உலக முவக்கு முலப்பில்பண் டாரமா
மாமறை யாவு மன்ற வோதினோன்
புரைதபு தன்னிலை பொய்யின் றுணர்ந்தோன்
மனைவாழ்க் கையெனு மலிவ்வி யிடங்கர்க்
குலைந்து மாழ்கு முயிரெனு மதமா
வ்யந்துபோ மாறே காதத்தற் குரியோன்
காண்டகு குருவாங் காதன்மிக் கன்னோ
னிருப்புழி விதுர னிற்புகுந் தவன்றரு
மேழைப் புல்லுண வேற்றுக் கொள்ளற்
கீரிரு காமஞ் சாலா வென்றே
கிளந்த வாயன் கேழ்கிளர் நிறத்து
மாவுறை மார்ப னென்ன மதித்திர்

சினமீக் கொள்ளிற் சிரித்து மூவரண்
 பொடித்த வேதியன் பொக்கமி லியம
 நியம மாதன நேரிது வளநிலை
 தொகைநிலை பொறைநிலை சோர்வற நினைதல்
 சமாதி யென்னச் சாற்றுமெட் டிறுப்பி
 னியோரு முற்றி யோர்வரு மைவர்க்
 கொருதனிக் கொழுநா மனமெனு மொட்டல
 னோட்டமாட் டங்ஞைலைத் துறுகுற் றேவல்
 செய்யநின் றிடுமா செய்குந ரிதய
 மலர்மிசை யேகி மற்றவ ருறவின்
 மகிழ்பவ னென்றே மதியீர் கோடர்
 தொழின்மேற் கொள்வுழித் தொல்லை நாட்டொட்
 டாக்கலு மாயு ளறுதி யிடுதலுங்
 கருமமாப் பெற்ற கடவுணுன் முகனென்
 நெண்ணுதி ரென்ப வறிவோர்
 மற்றிது குறிக்கொண்மின் மாநிலத் தீரே. (ச)

[மாந்தர்பொதுவியல்.]

மேழி பிடித்து மேலதன் வழிவருஉ
 முழவன் றனக்கு முறுமெண் ணாயந்தாய்ந்
 தாவணத் தடரு மல்வா ணிகற்கு
 நூலுங் கையுமா நொடிப்போழ் தொன்றும்
 பாழ்ப்படா வகைபயில் பண்புமீக் கூருந்
 தத்துவ மாயுந் தகலோன் றனக்கு
 மரியணை மேவு மரையன் றனக்கு
 மெத்தகை யோர்க்கு மிருப்பன பொதுவே
 யன்பு முழைப்பு மானமா னமுமே. (இ)

[அவாவின்மை.]

ஒரெண் ணிரப்பிய வுளங்கொளீனிக் கவன்று
கண்படை கொள்ளார் கைதவ மாற்றி
வண்டெனச் சுழன்று வருந்திப் பன்னு
ளீட்டிப் பன்முறை யெடுத்தெடுத்த தெண்ணிட்
டொருசில வைக லூசலின் வைகித்
துய்த்தல் பெருஅர் தொல்லைக் கடும்பி
னிடும்பை தொலைத்திடா ரீறில் பெருங்குணத்
தெந்தை யடியார்க் கீந்தோம் படைகொண்
டியார் வினைய துலப்பவே ருகி
யுரிமை யின்றி யொருபொருண் மேற்சென்
றேவற வழக்கிட் டிலுதம் பொருளெலாம்
போக்கி யாண்டைப் பொலிவழிந் தியாரு
மெட்டிச் சுட்டி யிவர்கதை கேளுமென்
றேசிப் பேச விருப்ப ரம்ம

அதனால்,

காரிற் பெருகிக் கரைபுரண் டோடலுங்
கோடையின் வறந்து கொதித்தலு மில்லாச்
சிற்றாறு வேண்டிய சிறுவற் போன்று
சின்னாட் பெருக்கமுஞ் சின்னாட் சுருக்கமும்
வேண்டலி ராகி வீவது கருதி
யிருத்தி ரிந்நிலத் தென்னண் பீரே.

(சு)

[அவையஞ்சாமை.]

கற்றன வுலகீர் கைகொடுத் திடவே
யவைமண் ணுறுத்து மாற்ற லுடையார்
சிலவ ரன்றே சேர்வதன் தத்திற

ஸவரொடு பிறப்பதே யாகுமென் தெண்ணலிர்
 பதினமர்க் கொருமொழி பகர வேண்டின்
 மெய்ந்நடுக் குற்று மிளிற்கண் ணிரண்டு
 மிருண்டு நானீ ரின்றி வற்றிக்
 குழறுவ தென்றனர் கொல்லோ வென்னக்
 கழறுவ துண்டென வன்றிக் கழறிய
 தொன்றுமின் ருக வுளங்கவன் றொழிசூந்
 ருளரே யாயினு மோரா யிரவர்
 குழுக்க ணெழுந்து கொன்னே னெழுதலேப்
 பேச்சிற் றவறிய பெற்றி கண்டெவ்
 வெவரு நகைப்ப விடருரு வவரை
 நோக்கி, “நண்டீர் ! துவல்வது கேட்டி
 ரென்னைக் காணாஉ வின்று சிரித்தீர்
 நன்றிது நன்றென வென்னொடு நகைத்தற்
 காமொரு நானு மண்மையின் வருமே
 காண்டி” ரென் தங்ஙனே காட்டித் தன்பெயர்
 திக்குற நாட்டிய சீர்சால் வாக்கியு
 முண்டென் றறிதி ருக்கிக் கொண்டது
 விடாதுதன் னாற்றலின் வீறில் வளவின
 தென்றுணர்ந் துறுதிகொண் டெதிருள வொருவனைப்
 பதுமைபோ னேக்கிப் பாங்குள வவைபுகும்
 பண்புடை யாளன் பல்சிதப் புறுமே. (௭)

[புலவர்சிலவரியல்பு.]

ஈந்திடிற் குறையு மிருநிதி யென்றே
 யிலறியார் செல்வ மீர்ங்கட னீரே
 மற்றது கொண்டு மழையெனப் பொழிசூந்

தாம முளமாற் ருவறப் பன்னூல்
 குளக்கரைக் காக்கைபோ லன்றிக் குணனு
 மாற்றலும் படைத்த வறிவோர் பாற்செலீஇக்
 காற்கடைத் துவண்டு காலா விட்ட
 கையாற் புரிந்து காலையிற் கற்ற
 வீயக் குறைவுற வெழின்மிகு கல்வி
 குடத்துறு விளக்கெனத் தடற்றுறு கூரிய
 வாளைன விளங்கலா வகையவ் வியத்தாற்
 பிறர்க்குத வாத பெற்றி யோர்வயி
 றென்று கொள்வா ருலகிலின் ருமே.

(௮)

[தாயின் அன்பு.]

ஊற்றுகொ ளன்ப ருள்ளக் கமலத்
 தினிது வைகு மிறைமார் பிடங்கொண்
 மலர்மேன் மங்கையின் மன்னுமோ ரஞ்சந்
 தளிர்போன் மேனித் தைய லொருத்தி
 யீரா ருட்டைப் பிராயத் தினையாள்
 வயிறு வாய்த்தனள் வயாவற் றனளே
 பூணுட் கொள்ளா ளொருசிறி துற்ற
 தெதுரெடுத் தெய்த்தன ளிருந்திருந் தொல்கித்
 துயின்றனண் மயிலெனத் துறுபஞ் சணையின்
 மெல்லிய விளைத்தனண் மீது நரம்பு
 லாபத்தன சூலும் பைய முதிர்ந்தாண்
 மற்றது காணாஉ மன்ற விரங்கி
 யாடவர் பலரு மம்ம ருரீஇயின்
 றலையிற் பனங்காய் தங்குமே கொல்லெனக்
 கோதையர் பலருங் கொடிக்குக் காயது
 தாங்குநுட் பரமோ சாற்றுமி னென்னத்

தளர்நடை யெய்தித் தஞமீ றைந்தா
 மதிவந் தெய்த மதிதுத னேவுந்
 றைய கோவென் றலறி விம்மி
 வெயிலிற் புழுலென வெம்பித் துடித்து
 வேதனை கைம்மிக வேலுறூஉ மானென
 வெய்துயிர்த் தழுது வேர்த்துமெய்ந் நடுக்குந்
 ரெருகால் கல்லறை யுற்ற தெனவு
 மெமபுரங் குரோச மிவளுக் கெனவுங்
 களைத்துக் கண்கள் காண வாசச்
 செவிகே ளாது தெய்ய மாழ்குழிக்
 குழவியி னழுமொலி குவாவெனச் சிறிது
 செவிபுக் குறைப்பச் சேண்வி ளங் கொருமுத
 லொருத்தி பிடிப்பவு மொருத்தி யடிப்பவு
 மெளிய னாகிவந் தெடுத்திக் குறிக்கண்
 வெண்ணெயுண் ஞான்றுசெய் வேணுகா னத்தாந்
 பட்ட மரந்தளிர்ந் தாங்குப் பதறுளம்
 பூத்துடல் பூரிப் பெய்தப் புரிந்துதான்
 முன்புறு துயரெலா முதலிலாக் கனவென
 வெண்ணி யின்பப் புணரியி லாழ்ந்தனள்
 பின்னம் மகவைப் பேணிக் கண்ணெனப்
 போற்றி வளர்த்தனள் பொருண்மற் றதன்மே
 லோரீ யிருப்ப வொரோவழி நலிகொள
 வெண்மிகுந் தாங்கே யேற்றுக் கைக்கு
 மருந்து மருந்தி வருந்திப் பன்னா
 ணல்லுண வெறுத்து நாடினள் குணனே
 குறியெதிர்ப் பென்னே குவலயத் தியற்கை
 யிதுவே காண்பீ ரெம்ம னேரே.

[மக்கள் இயல்பு.]

வலைவினே மாக்கண் மன்னிக் கட்டு
 மாத்தி னேரு மனமெனக் கடுகிச்
 செல்லாத் திமிங்கிலஞ் சிறப்புடை மலங்கு
 சுறவொடு பன்மீன் ரெருகுதி கொள்ளாக்
 கரையது நோக்கிக் காண்டகு வீடு
 காதலித் தீண்டுங் கைலையை விண்டு
 தருமகள் வெருக்கொளத் தன்கைந் நிரையி
 னெடுக்கு மரக்க னெறுழ்வலி தொலைத்த
 விண்டு வில்லிமெய் யடியர் குழாமென
 வறுபறின் முக்கா னுழிகை யளவு
 நாடொறுங் கூலி நாடி யோட்டும்
 பாண்டி விழுத்துப் பாடுந் றுலைந்து
 மந்துரை புகுது மாவின் குழுவென
 வல்விரைந் தோடும் வளமிகு பொருணிறை
 பட்டினஞ் சேர்பு பாலுறாஉம் படர்கல
 மலைகட னடுவ னைடித்தடித் தலைக்கும்
 புயலி னேருறும் புகாதமர் கிற்கு
 மாயினு மிளைஞ ரமர்ந்தினி திருப்பதி
 னப்புயற் கொடுமையே யடுத்த தென்னா
 வெண்ணுவ ரிந்த விருநிலத் திடத்தே.

(ஐ)

[அறிஞர் அடக்கம்.]

பலகற் றேய்யார் பலகற் றேய்யாம்
 பண்டை நூல்கள் பலகற் றேய்யா
 மைய வுணர்வெமக் கைய வைந்தை
 யளவு மின்ற லறிதியென் றிசைத்துத்

தம்மின் மிக்க தகையுறு பண்டிதர்
தறையி லின்றெனாத் தருக்கித் தலைநிதி
மகிழ்ந்து கற்றோர் மகித்தன ரிருப்பவுஞ்
செயிந்தீர் காட்சிச் சீரிய ரொருசிலர்
சாணீ ளத்தது தங்கு மாயு
ளோத்தறிந் தேமிலை யோத்துறுப் பறிகிலை
ரியாயமீ மாஞ்சை நீடிய மிருதி
புராண மிவற்றைப் புரைதப வாய்ந்து
போதுந் போதாப் போக்க கில்லேந்
தமிழ்மறை யோதிலேந் தகைப்பரும் பெருமைத்
தொல்காப் பியமூந் தொல்காப் பியங்களுந்
தோமறக் கற்றிலேந் தொன்மைதூற் றொகுதி
கண்டிலே மேற்புலக் கலைஞர் தருஉம்
பூதபௌ திகதூல் புதுரசா யனநூ
லுடற்கூற் றொண்ணூ லோதரும் ஞானதூல்
சராசாப் பகுதிதூல் சரிதநூன் முதல
வறிகின் றிலேமா லறிகின் றிலேமா
னெருநற் கின்று நேரிதாக் கற்றதொன்
றின்றே யென்றென் றெண்ணி யினைந்திட்
ட்டங்கி யென்று மாங்கமர் வாரே.

(யக)

[பயனில சொல்லாமை.]

கண்ணோ ரிரண்டிங் காதோ ரிரண்டும்
வைத்துநா வொன்றா வகுத்தன னான்முக
னென்கொ லீதென் றிறும்பூ துறன்மின்
காண்டற் குரியன கங்கிலா தோங்கின
கேட்டற் குரியன கெழுமி நின்றன
பேசற் குரியவோ பெரும்பய னுளசில
வாதலி னவ்வகை யாக்கின
னெனப் சான்றோ நீததன் குறிப்பே,

(யஉ)

முற்றிற்று.

MAHAMAHOPADHYAYA
U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR 11 MADRAS 41

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தனிப்பாடற்சூகை.

தில்லைவளாகமான்மியவசன

துதிவிருத்தர்.

[விநாயகர்.]

சுரேறு பிரணவகுஞ் சாமாகிசு

சிவக்கொழுந்து *செல்வான் கண்டு

நாரேறு சிவையாங்கப் பிடியாகி

மருவருநு நால்வா யனபா

சுரேறு மருந்தொலைத்துச் சுதையேறு

மருப்பேந்தித் தொல்லை ஞால

மேரேறு மாதில்லை வளாகமே

தேரம்ப னிணைத்தான்போற்றி.

(1)

[சிதம்பரேசுரர்.]

பொன்மானுஞ் சொன்மானுங் கண்மைபெற

வலைநஞ்சும் புசித்தொண் கண்டத்

தன்மானும் படிவைத்திட் டிமைகண்ணே

யொண்மானு மங்கை யேந்திச்

* செல்வான்—செல்லுதல்.

சென்மானுங் குழன்மலைமா னுலகுயிர்க்
 ளுய்ந்திடுமா சேவை கொள்ளத்
 தன்மானு நடநவிலு மா திசுதம்
 பரப்பெருமான் றுள்கள் போற்றி.

(௨)

[இராமர்.]

அத்திரமொன் றெய்துதச முகனூர்த
 முயிர்கவர்த லாதி யானே
 ரத்திபல பலதளிகள் சென்றுகழித்
 தெஞ்ஞான்று மமர்வான் வேண்டிப்
 பத்திரச மலிந்தொழுக வாதிசுதம்
 பரநாதற் பரவி வைகும்
 பத்திரதன் றருமதலை பதுமமலர்
 புரையுமடி பணிந்து வாழ்வாம்.

(௩)

விரோதாபாசாலங்காரமமைத்துப்
 பாடுகவெனப்பாடின

விருத்தம்.

பண்ணாளை யண்டமெலாம் பண்ணி னாளைப்
 பத்தர்கட மனத்தினிக்கும் பாகை மூன்று
 கண்ணாளை மேதக்கோர் கண்ணி னாளைத்
 கைலைவா ழரசையுரு வொன்ப தென்னு
 மெண்ணாளை யீடேற்ற வெண்ணீ னாளை
 யெங்கோளை யீடேற்ற மில்லா தானை
 மண்ணாளை வனவேடன் மண்ணி னாளை
 மாசற்ற மணிவிளக்கை வழுத்துவாமே.

(௪)

தனிப்பாடற்றொகை.

௯௫

ஒரு சந்நியாசிவேடதாரியை நோக்கிக்கூறிய

வெண்பா.

செந்நீர் தசையிரண்டுஞ் சேர்ந்தான துன்னுடம்பு
மெந்நாளு மும்முறைநீ யென்னினுண்பா—யிந்நாளி
லெற்றோபெண் ணாசை யிகந்தா யிசைத்திடுதி
வற்றூந் துறவொழுக்கு வாய்ந்து. (௫)

சுலோக மொழிபெயர்ப்பு

வெண்பா.

கோசலைகை கேசியிவர் கொண்டு சுமித்திரைக்கு
நேசமிகப் பாயசத்தை நீட்டினார்—வாசத்
திருபாகங் கையேற் றிருவரையின் தன்னார்க்
கருமையுனி யீந்தா ளவள். (௬)

உண்ணுங்கா லுண்க வுதவிபலி காக்கைக்கு
நண்ணுங்கா னண்ணவணை கைக்கொட்டோ—டெண்ணி
யிரவிற்றற் காக்க வெழுந்துவரு கோப
முரளிற் தடுக்கநல முண்டு. (௭)

பாவ மழிக்கும் பகையொழிக்கு மர்ச்சனர்க்கா
வாவமுப ரம்புசிலை யங்கடக்கு—மேவணைய
கண்ணியையன் நெய்தக் காகுத்த னால்வன்னி
நண்ணிவணங் கப்டடிமா னன்கு. (௮)

[குந்திசொல்லிய ஆசீர்வாதம்.]

விஞ்சையில ராகமா வீரமில் ராகநிரு
விஞ்சாரிவை போகம் விரும்புற்றே—பஞ்சணையி
னெஞ்ஞான்றும் வாழ்கிற்கு மின்புதல்வர்ப் பெற்றிடுக
மைஞ்ஞான்ற கண்ணிணையாய் மற்று. (க)

கவிதை வனிதை கலப்பிற்றா மேயின்
பவரை வலிது னணையிற்—சுவையுறவே
யின்பஞ் செய்யுநல் வியல்பின்றி யேயெவர்க்குந்
துன்பமுள் தாமென்றே'சொல். (ஃ)

ஒண்மதியங் கண்டா லுவராழி கொந்தளித்த
லெண்மதிதன் பாற்றோன் றியையினாற்—கண்மலர்வ
வாம்பன் மதியினரை யான்றோர்தாங் கண்டக்கா
லேம்ப வியல்பாக வின். (ஃக)

பூகோளத்தைப்பற்றிய

விருத்தம்.

நீளமா விரியு மேனு நிலவரைப் புள்ள மாந்தர்
காளமா வெண்ணி றத்தர் கருத்தர சறிவா சாயஞ்
சோளமாங் கூலமாநி தொழில்வகை யுணர்த்து நற்பு
கோளமா மதனி னுண்டோ கோதறு தாலொன் றம்மா(யஉ)

தனது புதல்வர்க்கு வித்தையும் வீரமும் நிரம்பவிருந்தும்
அவர்கள் இன்பதுகராது காதெறந்துங் கரந்துறைந்துங் கா
லங்கழித்தமையிற் குந்தி இங்ஙனம் ஆசீர்வதித்தாளென்க.

[சென்னைவருணனை.]

விருத்தம்.

வாளுடும் வந்துபுகக் காதலிக்குந்
 செவ்வியதாய் மலர்க்க ரத்து
 மாளுடுஞ் சம்புகிழ் திருப்பதிக
 ளகந்தழீஇ யாக்கண் மொய்த்துத்
 தேனுடுங் குழனல்லார் பொற்பாலுங்,
 கற்பாலுந் திகழ்ந்து நின்றார்
 கோளுடுங் கலவியினிற் புலவியினிற்
 கலனெறியுங் குவளச் சென்னை.

(யங்)

பாடாண்பாட்டிற் சொல்லிய

சென்னைவருணனை.

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

உலகம் யாவையு மொருங்குடன் பூத்த
 வுமைமகி மொருத்தற் குவப்பின்றித் தாழ்ந்து
 தாழையென் றுகியுந் தாரணி வாழ்வுறூஉ
 மாதர் மனக்கிசை மாண்புமே வலினவர்
 கையிற் கொள்ளாக் காரி னிருண்ட
 வைம்பான் முடிப்புழி யதனாடு தைக்குங்
 கைதை வேலிகுழ் கவின்கினை பொதுளிய
 புன்னை ஞாழ லடம்பின் பொதும்பரின்
 மீனேற் றுக்கொடி விருப்பொடு நாட்டி
 வருணற் பரவ வலைவளன் மிகுத்து
 மீன்விலை பகர்ந்தும் வெறுப்ப வயின்று
 மெஞ்சிக் கிடப்பன வெண்ணில வாகப்

பாழா காமற் பதனுற வவற்றைப்
 பண்ணுமூப் பாங்குப் படுவ தாகப்
 பரத்திய ருணக்குறூஉம் பட்டினஞ் செட்டின
 மசலத் தெருவினு மகலத் தெருவினுங்
 கடற்கரைத் தெருவின் சுண்ணு மேன்மே
 லோங்கித் தழைப்ப வொருவயின் வழக்கினைத்
 தீர்க்கு மவைக்கட் டிகழ்ந்துமன் னோச்சு
 கோலின் செம்மை குறையொரீஇப் பொலியப்
 பிறர்மனை யவரைப் பெட்பிற் புல்லுதல்
 களவிற் பிறர்பொருள் கவர்தல் பிறர்கைந்
 நாட்டிட னம்பு நலமிக் கோரை
 வஞ்சித் திதென் மாறுகொண் டடித்தன்
 முதலவாந் தீத்தொழின் முனைந்து புரியு
 மிண்டர்ப் புடைத்து மிகைபின் செயாவகை
 நல்வழிப் படுத்துஉ நவையொன் றில்லாத்
 தொகுதியோர் வளர்க்குந் தொல்லற மொருவயிற்
 றலைவிவந்தெழத் தாக்கணங் ககனமர்ந்
 துறையு மில்லங்க ளொவ்வொன் றினுக்கு
 நீர்கால் வழியா நீங்கா துவரப்
 புரிந்து மதியெனப் பொங்கு மொளிதரும்
 விளக்க மெடுத்து வீதி தொறுமலி
 குப்பை யகற்றிக் கூர்ந்ததி நாற்றம்
 போக்கி வாழ்குநர் புகுநோ யின்றி
 யெழில்கொள வியற்று மிக்குழு வினர்தந்
 தொழில்க ளொருவயிற் றுலங்கா நிற்பக்
 காம ரிஞ்சிசூழ் கல்லினும் வலிதரண்

தனிப்பாடற்றொகை.

கூச்சு

பாலுநூஉம் வீரர் பல்லா யிரவ
 ராணையின் வழியே யமர்ந்தினி திருப்பவ
 மங்கக் காவல ராண்டகை யோர்பல
 ரொருசா ரருகி னுரனுடன் வைகவும்
 வெள்ளி விலங்கவின் மிளிர்ந்தழ கெறிக்கு
 மாளிகை யதனின் மன்னிக் கஞ்சமுன்
 னிருபா னிரண்டா மேமஞ் சான்ற
 தேளத்தின் பகுதி திருமிகப் புரிமா
 ரொருதனிக் குடைக்கீ ழோதநீர் வையந்
 தண்ணளி கூர்ந்து தாங்கித் திருமா
 லென்ன விளங்கி யெல்லொடல் லென்றுழீ
 தன்னிலப் பரப்பிற் றுன்கர வாடொளி
 பரப்பக் கைபுனை பன்மணி குயின்ற
 வரியனை மேவு மாணே றடையலர்
 வெருக்கொள வந்த மிடலார் கோளரி
 மேற்புலத் தொளிரு மேதகு ஞாயிறு
 மன்பெயர் நிறுத்துபு மாட்சி துன்னத்
 தானாள் பெருந்தகை தங்குமர் நகரம்
 கலைபயி லும்பல கல்லூ ரிகளும்
 பலகலை தேர்பவர் பான்மை யுற்றறி
 குழாமுங் குலவுமார் குன்றமுந் தொலைபடப்
 புக்கூ டிருவிப் புகையினு லியந்திரத்
 தமைப்பாற் பற்பக லரிதிற் செலற்பாற்
 ரோரிடம் வைக லொன்றி னடைதர
 வேகமா யோடு மேம்படு சகடத்
 தொடர்நா டோறுந் தொலைவிலா தொருபா

எம்

தனிப்பாடற்றொகை.

லகித்தடுத் தோடவு மாயிரங் காவதத்
தப்பா னிகழ்வதொன் றன்றே யீங்குளா
ரறியவு மீண்டை யாவதொன் றாங்குளா
ரறியவு மியன்றமின் சார மமைவுறூஉந்
தந்திதா மெங்கணுஞ் சமைவுற் றிருப்பவு
நீரா வியினு னீடுமின் சாரந்

தன்ன லோடுஞ் சகடம் பலப்பல
தெருக்க டோறுஞ் செவ்விதி னோடும்
பழம்பதி பரமன் பத்தர்கட் கருள
மகிழ்ந்தரு னொற்றியூர் மயிலை முதற்பல
தலங்க டிருமா தண்ணளி சுரப்ப
வைகும் பிருந்தா வனமுதற் பதிகண்
மன்னிய பெருஞ்சீர் வளமுறூஉந் தனனிக
ரிலதாஞ் சென்னை * * * *

(யச)

பாடாண்பாட்டிற் சொல்லிய

கொடைவருணனை.

* * * கன்னத் குப்பின்

கொடையில யென்பார் கொண்கை நேரிதன்
நிரவலர் குறிப்பறிந் திலமெனப் பின்ன
ரவருரை யாவா நகமலர்ந் தின்சொல்
பகர்ந்து கொடுத்தி பரிந்துநின் வலக்கை
தருவதொன் றிடக்கை தானறி யாதே
யிடக்கையி னுள்ளதை யேற்றமார் வலக்கையின்
மாற்றியீ வதற்குண் மனமது மாறுமோ
வென்றிடக் கையினு மீந்தரு ளுவையே

* * * *

(யரு)

சிலர்விருப்பின்படி
மாரியம்மைமேற்சொல்லிய
விருத்தம்.

பச்சிலை பறித்துப் பரிவினிற் சாத்திப்
பழிச்சுநர் பழவினை பறிக்கப்
பாங்குள துவசங் கட்டுமே ஹார்ந்த
பாணைமுன் னுறுகுணத் தளித்து
நச்சிலை குனித்துக் கொழுமுகத் துதித்த
நங்கையை மணந்தசெம் மலைத்த
னந்துத லிலர்தான் தாமத குணத்தி
னல்கிநான் முகனைரா சதத்தீந்
தெச்சமி ரெழிலோர் மூன்றினைப் புரியு
மெழிலுறு சத்திதன் கூற்றி
னையந்துநின் றிடுநந் தெய்வநீ யென்றே
யேத்துநற் ரெண்டருக் கருள
விச்சையா லொழுக்காற் கல்வியாற் றனத்தான்
மிக்கவர் மேவுசென் னைக்கு
வீறளித் திடுசிந் தாத்திரி யமரும்
வேம்படித் தாயடி போற்றி. (யசு)

ஐடி விருத்தம்.

சிவம்பெருகு திருச்சென்னை யம்பதிக்க
ணிலவுசிந்தாத் திரிப்பேட் டைக்குட்
டவம்பெருகு மவருறையு முயாருண
சலன்வீதி தன்னின் மேவு

நவம்பெருகு சொர்ணப்பேர் மாரியம்மை
நம்மரசி நாளுந் தாழ்வோ
நவம்பெருகு மூனடைந்த விப்பிறவித்
துன்பதனை யழிப்பண் மாதோ.

(௮௭)

கலைமகளைப்பற்றிய

வேண்பா.

வேண்டா மரையிருக்கும் வெள்ளோதி மப்பெடையே
கண்டா மரையிருக்குங் கானமயி—லுண்டான
வேண்ணெண் கலைபேசு மேருலவு பூவையே
யெண்ணெண் கடையேனை யீண்டு.

(௮௮)

திருமகளைப்பற்றிய

வேண்பா.

நெடியோய் படியளந்த நீதியோ யென்னை
படியாளோ வென்னேதம் பார்த்துக்—கொடியாகித்
தீங்குன் கொடியனையுஞ் சேயெனவே பேசினளா
யாங்குன் னருள்சேர்த்த வாய்.

(௮௯)

முற்றிற்று.

அநுபந்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	அடி.	குறிப்பு.
ந.ந.	யக	உ	தனம்-ஸ்தனம், பொருள்.
„	„	கூ	ஒங்குக-ஓம் குக, செழிக்க.
ந.கூ	கூ	ந	அங்குண்-‘அங்கு அண்’ எனப்பிரிக்க.
ந.எ	நி	ந	ஒருவுளவு- (அத்திருக்கு) ஒருவதற்கேற்ற உளவு.
சுக	அ	சு	உருமுதலை-‘உரும் உது அலை ஒலி’ எனப் பிரித்துணைகோடலுமாம்.
„	ய	க	கோல்-பாணம்.
„	„	உ	கோலம்-அழகு.
„	„	ந	கோல்-அஞ்சனக்கோல்; அம்-அழகு.
„	„	சு	கோல்-ஊன்றுகோல். அஞ்சாய்-‘அம் சாய்’ என்றதல் ‘அஞ்சு- ஆய்’ என்றதல் பிரிக்க. அம்-நீர். அஞ்சு- அம், காந்தி. (‘அஞ்சுவணத்தின்முத் தொளிராரத்தணிகொண்டான்’ என்றார் கம்பரும்.
சுகூ	அ	உ-ந	அஞ்சுகந்தநாசமுத்தியென்பார்-பெளத்தர்.

